Anul XXI nr. 1 (**991**) – 5-11 ianuarie 2011
16 pagini – 2,50 lei

ACADEMIA
CATAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele ● www.catavencu.ro

Oralcoolul de la Cotroceni și Guvernul Emil Ghioc, cu puțini bani albi și multă magie neagră, organizează festivalul național

Descîntarea României

Astrele au semne bune pentru 2011! Ministerul Dezvoltării Tineretului a elaborat un proiect destinat tinerilor necăsătoriți, sub 35 de ani: programul „Prima palmă".

Ascultați-mă pe mine! Jeffrey ăsta din glob rîde, da' rîde ca prostul. Hă, hă, hă! Nici nu știe că noi vom trăi anul ăsta fără împrumuturi, numai din banii pe care ar trebui să-i dăm înapoi la FMI.

Domnule președinte, stăpîne, am pus la punct un plan guvernamental pentru a veni în întîmpinarea milioanelor de români care stau cu mîna întinsă: le ghicim în palmă.

În an preelectoral, conducătorii țării iau ochii poporului cu impozite pe ghicit și vrăjitorie, ca să-și continue liniștiți vrăjeala

Aşezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
este o marcă a grupului
REALITATEA CAŢAVENCU
www.gruprc.ro
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Director editorial: **Doru BUŞCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Radu CRAHMALIUC
Ioan GROŞAN
Patrick André de HILLERIN
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Cip IEŞAN
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Cornel IVANCIUC
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Cătălin MATEI
Şef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Şef Birou Distracţii-Amuzament: **Viorel MOŢOC**
Mălin MUŞATESCU
Grafician: **Bogdan PETRY**
Mihai RADU
Secretar general de redacţie: **Nic SÂRBU**
Secretar de redacţie: **Dan STANCIU**
Simona TACHE
Cristian TEODORESCU
Şef Secţie Moravuri Uşoare: **Dragoş VASILE**
Birou Investigaţii: **Alexandru CRISTORIAN**
Secţie Moravuri Uşoare: **Radu ALEXANDRU, Simona RĂDOI**
Colaboratori: **Dan DARIE, Grig BUTE, Mihai BUZEA, Raul GHEBA, Electroputere VASILE**

Publisher: **Marcela PETRACHE**

şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MÎŢĂ**
Corectură: **Dan „Belfast" ANGHEL**
Web-editori: **Gheorghiţă ION, Mihaela PANĂ**
Producţie: **Gabriel PREUTU**
gabriel.preutu@gruprc.ro
Office Manager: **Elena GOGOŢ**

Marketing
Brand manager: **Daniela POLIANSCHI**
daniela.polianschi@catavencu.ro
PR & events coordinator: **Alina STOIAN**
alina.stoian@catavencu.ro
Traffic: **Ana-Maria SMARANDACHE**
anamaria.smarandache@gruprc.ro
Departament vînzări publicitate:
Tel./fax.: 037.218.53.30
Head of sales: **Diana ZLĂTIANU**
diana.zlatianu@media-point.ro
Distribuţie prin SC Caţavencu SA
Departament distribuţie: Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, sector 1, Bucureşti
Tel.: 318.55.31/32; fax: 218.55.30
Departament abonamente: Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, sector 1, Bucureşti
Tel.: 311.40.61/62/64/66; fax: 311.40.75

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia *România liberă*
Imagini: Agenţia Naţională de Presă *Agerpres*

BRAT
Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Caţavencu*** în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro

Bîrfe, şmenuri, şuşanele

Cronica grozăviilor care nu s-au petrecut în 2010

Corupţia nu a fost jugulată, marii infractori cu gulere albe n-au înfundat puşcăria, Roberta Anastase n-a fost demisă din fruntea Camerei pentru fraudă cu leziuni multiple, deputaţii n-au aprobat cererea procurorilor de percheziţie informatică în cazul Monica Iacob-Ridzi, statul n-a fost modernizat, luminiţa de la capătul crizei nu s-a întrevăzut încă, apartamentele de 150 de mii de euro nu s-au vîndut cu 30 de mii, Elena Băsescu nu şi-a pus pirostriile, Mihai Necolaiciuc şi Nicolae Popa nu au fost extrădaţi în patria lor de origine, România nu a bătut Bulgaria la numărul de turişti străini care ne-au vizitat ţara, România n-a depăşit 300 km de autostrăzi, în timp ce Bulgaria deţine 450 km, în consecinţă, România se pregăteşte, pentru prima dată în existenţa ei, să nu pupe Spaţiul Schengen în 2011.

Mai răsfiraţi, băieţi, răsfira-v-ar Sarsailă

Înainte de a ajunge consilierul personal al secretarului de stat Claudiu Stafie din Ministerul Economiei, fostul ofiţer de Securitate Gheorghe Ioana a îndeplinit următoarele misiuni: a contribuit direct la transformarea Grupului „Un Viitor pentru România" (GUVR) în fundaţie şi apoi la înfiinţarea filialelor acestuia în toată ţara; a fost mîna dreaptă a lui Vasile Secăreş, liderul informal al GUVR şi rectorul SNSPA, fosta academie comunistă „Ştefan Gheorghiu", la rîndul său, fost ofiţer acoperit de Securitate, conform aprecierilor diplomatului Mircea Răceanu; a fost lăsat la vatră în 1995 şi s-a înscris la SNSPA unde, după absolvire, a devenit directorul administrativ al şcolii, sub comanda rectorului Vasile Secăreş; în fine, una dintre cele mai importante misiuni, de care s-a absolvit cu brio, a fost aceea de aghiotant al lui Teodor Meleşcanu, fostul preşedinte al partidului Alianţa pentru România, la rîndul său fost ofiţer acoperit de Securitate, conform aprecierilor lui Pacepa şi Răceanu.

Ce fac posesorii de salarii şi pensii nesimţite în timpul liber

Îl cheamă Drosu Tararache şi pînă de curînd a fost directorul Direcţiei de Achiziţii Publice din Camera Deputaţilor. A avut un salariu de 66.700 de lei pe an, adică aproape cît al preşedintelui României. A ieşit la pensie cu vreo 4.500 de lei pe lună, dar, îngăduitoare, puterea legislativă l-a reangajat pe post de consilier la direcţia pe care a păstorit-o ani de zile, aşa că Tararache ia şi pensie, şi salariu. În timpul liber, Tararache îşi spurcă vecinii de palier, din Şoseaua Iancului nr. 57, bloc 101 B, sectorul 2, pe care îi ameninţă cu o pretinsă imunitate parlamentară. Se pare că cea mai mare distracţie a lui Tararache este să producă inundaţii şi să nu plătească niciodată daune. Cînd victima sa Cristina Lăpuşneanu a chemat reprezentanţii societăţii BCR Asigurări să-i evalueze pagubele, după ce Tararache i-a făcut praf baia, acesta i-a luat la omor pe asiguratori, ameninţîndu-i cu imunitatea lu' peşte de care face caz de fiecare dată cînd este strîns cu uşa. Poate ar fi cazul ca Roberta Anastase să-i facă vînt de la balcon acestui personaj sinistru, care nu se satură de bani din teşchereaua bugetară, dar nu dă înapoi societăţii nici măcar un răspuns la salut sau o vorbă bună.

Consiliul Judeţean Tulcea a dat undă verde la braconaj în Delta Dunării

Pe 17 decembrie 2010, preşedintele Consiliului Judeţean Tulcea, pedelistul Victor Tarhon, a emis hotărîrea nr. 144, prin care toate taxele pentru „autorizare pentru organizarea şi desfăşurarea unor activităţi economice, de turism şi agrement pe teritoriul Rezervaţiei Biosferei „Delta Dunării" se vor vira în casieria CJ Tulcea. Mai mult, şi amenzile care vor curge prin încălcarea acestei hotărîri vor merge tot în vistieria CJ. În această hotărîre se stipulează faptul că taxa anuală de pescuit pentru persoanele fizice va fi de 2.500 de lei, iar „desfăşurarea de activităţi economice, de turism şi agrement pe teritoriul Rezervaţiei Biosferei «Delta Dunării», de către persoanele fizice şi juridice, fără autorizaţie eliberată de CJ Tulcea […] se sancţionează cu amendă de la 4.000 lei la 5.000 lei". La prima vedere, hotărîrea dată de Tarhon pare cît de cît legală, numai că există o lege organică privind această zonă strict protejată, conform căreia toate taxele încasate pe teritoriul Administraţiei Rezervaţiei Biosferei „Delta Dunării" merg la bugetul central. Practic, prin această hotărîre, preşedintele CJ Tulcea dă undă verde la braconaj, pentru că taxa de 2.500 de lei pentru un pescar este enormă şi nu o va achita nimeni, pescuind, în schimb, la negru. Astfel, Tarhon le dă cu flit lui Boc şi Ialomiţianu, aruncînd în apele Dunării o lege organică după model european pentru o hotărîre locală care găureşte din greu bugetul României. Dar ce mai contează? Are balta peşte!

Acciduzzu

Roberta, serios, ăsta nu-i motiv de depresie după sărbători! Chiar dacă ai numărat tu pe cîntar 170 de kile, eu mai mult 80 nu-ţi dau.

Cu toate că postura ei de fostă Miss o recomandă, Roberta Anastase este din ce în ce mai puţin dorită la Cameră

Legendă
- ℘ *bîrfă pentru care nu băgăm mîna-n foc*
- ℘℘ *bîrfă cu parfum de credibilitate*
- ℘℘℘ *bîrfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA
MAREAN VANGHELIE

Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „Cred că am dat dovadă de o gaşcă din asta mai puternică, mai mare, care nu se numeşte doar gaşcă, se numeşte o comunitate puternică în care putem să transmitem mesaje şi celor din ţară, cînd avem de transmis, şi putem să spunem şi lucrurilor pe nume."

CATEGORIA
FISURA DE CLASĂ

Ion Iliescu (preşedinte de onoare al PSD): „S-ar putea, în primăvară, în conjunctura ieşirii din iarnă, să se creeze o anumită fisură în blocul care sprijină guvernarea aceasta."

CATEGORIA
FUMATUL DĂUNEAZĂ GRAV SINCERITĂŢII

Ion Iliescu (preşedinte de onoare al PSD): „Unii – vorba lui Arghezi – fumează una şi spun altceva. Nu avem nevoie de fumători care vorbesc pe alte limbi."

CATEGORIA
DIN PUŢINUL GÎNDIRII

Cristian Diaconescu (preşedinte de onoare al UNPR): „Lucrurile le punem puţin invers decît sîntem îndeobşte obişnuiţi cu diverse personaje politice care ţîşnesc la televizor, îşi iau faţa unul altuia încercînd prin oportunisme de moment să pună piciorul în prag şi să îşi afişeze aspiraţiile."

CATEGORIA
BANALIŞTI POLITICI

Ion Iliescu (preşedinte de onoare al PSD): „Gîndiţi-vă ce ar fi fost dacă n-ar fi fost."

„Revoluţia română a fost un proces istoric determinat de nişte condiţiuni istorice."

CATEGORIA
ŞCOALA DE C-O LECŢIE

Adrian Năstase (deputat PSD): „Nici mie nu mai îmi dau lecţii, pentru că îmi dau seama că, atunci cînd mi le dau şi mie, atuncea greşesc."

Întunericitul

Măi, dragă Mircea, eu zic că, din punct de vedere literar, Revoluţia furată mi-a priit mai mult mie decît ţie. Eu am scris sute, ba chiar mii de pagini, iar tu abia ai scos cîteva volumaşe subţirele. E adevărat, însă, că tu te mai scoţi cu revelionul de la portul, sanchi, cultural Cetate...

Mircea Dinescu, un poet care sacrifică periodic viţei, porci, ştiuci şi somni nevinovaţi, alături de Ion Iliescu, un memorialist care n-a sacrificat decît nişte tineri nevinovaţi. E drept, în două tranşe: 22-25 şi 13-15.

În care ni se va explica ce rol a jucat STS în alegerile prezidenţiale din 2009

Hă, hă! Nu mă mai întrebați de ce n-am stat de vorbă cu poporul de Revelion. E simplu! Dădusem liber la ofițerii din STS și n-avea cine să-l asculte.

Traian Băsescu, un om de litere: provenind din PCR, ajuns cu PDL în fruntea fostei RSR, trăind, respirînd, iubind, visînd cu SRI, DNA, SIE și STS

S-a vorbit cu o jumătate de gură, niciodată oficial,

despre filiera acordării ordinelor şi medaliilor în Ţara Românească. Subiectul ar merita o anchetă de opinie naţională. Datele din teren reclamă faptul că termenul de „Stea a României“ este total inadecvat, fiind mai degrabă vorba despre o „Stea a Cotrocenilor“. Pe 8 decembrie 2010, generalul cu trei stele Marcel Opriş, directorul Serviciului de Telecomunicaţii Speciale (STS), a fost distins de preşedintele Traian Băsescu cu Ordinul Naţional „Steaua Cotrocenilor“ în grad de Ofiţer, cu însemn pentru militari, „în semn de înaltă apreciere a serviciilor aduse statului român, pentru rezultatele remarcabile în activitatea de concepţie, organizare, coordonare şi eficientizare a Serviciului de Telecomunicaţii Speciale“. În statele civilizate, cînd rezultatele unui funcţionar de stat sînt conforme planului, înseamnă că funcţionarul este apt. La noi, cînd funcţionarul vine la serviciu, înseamnă că este pasibil de rezultate remarcabile.

Opriş este o cătană tipică, într-o ţară atipică

N-a făcut nici un act eroic pentru a merita recunoştinţa naţiei. N-a făcut decît să vină regulat la serviciu, ne referim la Serviciul de Telecomunicaţii Speciale. Nu capătă „Steaua Cotrocenilor“ nici de 1 Decembrie, nici de Revelion sau Paşti, ci la cinci ani de cînd CSAŢ i-a semnat decretul de numire în funcţie. S-a speculat că generalul Opriş s-a remarcat pe cîmpul de luptă electoral, în contextul alegerilor prezidenţiale din 2009, cînd a pus la dispoziţia staffului electoral al lui Traian Băsescu infrastructura STS, cu scopul numărătorii paralele a voturilor. De asemenea, s-a şuşotit că STS ar fi transmis SMS-uri în favoarea unui anumit candidat la prezidenţiale. Tărîţa postelectorală s-a umflat aşa de tare în PSD şi PNL încît Opriş a fost convocat la audieri în faţa Comisiei de Apărare a Senatului, prezidată de Teodor Meleşcanu, pe 9 decembrie 2009. Comisia a vrut să ştie cum este folosită reţeaua STS pentru comunicarea de date şi transmiterea de mesaje.

Răspunsul cazon al STS a înmuiat repede

elanul justiţiar al social-democraţilor şi al liberalilor: „Infrastructura construită de STS pentru procesele electorale a fost pusă numai la dispoziţia autorităţilor abilitate de lege“, a zis comunicatul serviciului. „La acest sistem nu au avut acces partidele politice.“ (Pardon? Traian Băsescu a candidat ca independent, iar o consistentă parte a staff-ului său electoral a fost formată din „independenţi“ politic.) „Terminalele pe care le-au utilizat preşedinţii secţiilor de votare sînt terminale din reţelele comerciale ale operatorilor mobili. Lista acestor terminale a fost accesibilă tuturor persoanelor care au făcut parte din birourile electorale, inclusiv persoanelor din partidele politice care au făcut parte din comisiile electorale.“ În fine, STS a dat-o cotită cu mesajele SMS, speculînd că acestea au fost trimise de pe telefoane cu cartele preplătite (au verificat ei chestia asta, dar pe ei nu-i poate verifica nimeni în realitate, în afară de CSAŢ), cu „scop provocator sau în cel al constituirii unor aşazise probe care, ulterior, să fie invocate în diverse acţiuni de reclamare a alegerilor“.

Hopa! STS devine brusc jucător politic

Abandonează limbajul tehnic şi îmbracă ţinuta tocşoiştilor chitiţi să caute scandalul cu lumînarea. Păi, s-o luăm sistematic. În scopul bunei desfăşurări a alegerilor, STS a instalat 22.046 de terminale de telefonie mobilă. Cele mai importante date şi mesaje electorale au fost transmise însă prin reţeaua Romtelecom, care a pus la dispoziţia STS 116 posturi telefonice fixe pentru personalul Biroului Electoral Central, al birourilor electorale judeţene, birourilor electorale de sector şi Biroului Electoral pentru secţiile de votare din străinătate, organizat la sediul MAE (unde s-a jucat, de fapt, soarta alegerilor), plus 108 posturi telefonice fixe pentru aparatul tehnic din cadrul Biroului Electoral Central, birourilor electorale judeţene, al birourilor electorale de sector şi Biroului Electoral pentru secţiile de votare din străinătate organizat la sediul MAE. Cînd spui Romtelecom, te referi obligatoriu la faptul că statul deţine 46% din acţiunile companiei; te gîndeşti la zestrea ei de 33.000 km de fibră optică şi la sistemul interoperabil cu cel al STS, în ceea ce priveşte utilizarea server-elor cu chei publice, adică a criptografiei asimetrice.

Nici o instanţă din ţara asta n-a putut

răspunde însă punctual la întrebarea care macină şi astăzi opinia publică: cum se explică viteza neverosimil de mare cu care s-a votat în străinătate, îndeosebi în marile capitale occidentale, ce s-a dublat în ultima oră rămasă pînă la închiderea urnelor, în favoarea lui Traian Băsescu? Diferenţa astrală dintre cei doi candidaţi, realizată pe ultima sută de metri s-a transmis ca mesaj criptat prin fibra optică a Romtelecom, în terminalul STS şi de acolo la Biroul Electoral Central. În criptografia asimetrică, STS este utilizatorul cheii publice, iar în acest caz, Romtelecom a folosit o cheie privată. Poate e absolut întîmplător că ambasadorul României în Hexagon, Teodor Baconschi, va fi înaintat în grad diplomatic pînă la funcţia de ministru de Externe imediat după victoria lui Traian Băsescu. Sau poate nu.

Ancheta Comisiei de Apărare a Senatului

a sucombat din cauză de *non-combat,* lipsă de *know-how* şi pauză de persoane motivate. Dacă Meleşcanu (un *semper fidelis patriae*, veşnic de serviciu) ar fi insistat cu întrebările tehnice, STS ar fi dat următorul răspuns: în contextul alegerilor, STS a utilizat o reţea de telecomunicaţii fixe şi mobile, cu protecţia informaţiei sensibile, dar nesecrete (canci!), destinată domeniului operaţional (telecomunicaţii pentru alegeri), în cooperare cu entitatea însărcinată cu impunerea legii şi justiţiei (Poliţie, Jandarmerie). În domeniul comunicaţiilor speciale, directorul STS este cea mai înaltă autoritate în stat şi, dacă n-aţi ştiut pînă acum, este principalul consilier al preşedintelui României şi al CSAŢ. Pornim de la premisa că preşedintele este ignorant în materie de comunicaţii. Cum procedează şeful STS în atari împrejurări? „Lăsaţi, şefu', ştim noi ce avem de făcut. La asta nu ne întrece nimeni.“

STS se află, practic, în subordinea preşedintelui,

în calitate de şef al CSAŢ, şi şi-a luat toate măsurile de precauţie pentru a nu răspunde la întrebări (vezi: http://www.catavencu.ro/sa-va-spun-de-ce-nu-meritam-sa-intram-in-spatiul-schengen-36742) şi a nu fi penetrat de Opoziţie sau de opinia publică. Strategia de dezvoltare pe termen mediu şi lung a telecomunicaţiilor speciale stipulează că toţi operatorii şi utilizatorii din sistem trebuie să devină nişte vajnici contrainformatori, care să contribuie la protejarea informaţiilor din reţea. Responsabilităţi sporite deţin şefii de programe de securitate a sistemelor (dezvoltatori ai arhitecturii de securitate – sună absolut dement formularea asta), directorii responsabili de sistem de securitate a informaţiei şi ofiţerii cu protecţia informativă (care definesc impactul scurgerii de informaţii asupra integrităţii şi siguranţei reţelei).

Încetul cu încetul, ne dăm seama, dacă mai înotăm mult

prin materia tulbure a STS, că acest serviciu nu diferă cu nimic de Unitatea „R“ a fostei Securităţi, din care provine. De altfel, numărul doi din STS, generalul cu două stele Ioan Balaure, adjunctul economic al directorului Opriş, a deţinut funcţii de execuţie, în perioada 1983-1990, în cadrul Unităţii Speciale de Transmisiuni „R“ a Ministerului de Interne. Aşa scrie în CV-ul său, însă după cum vă spuneam mai la deal, Unitatea „R“ nu era a Miliţiei, cum încearcă foştii securişti să-şi trucheze biografia, ci a Securităţii. „În semn de apreciere deosebită pentru înaltul profesionalism dovedit în îndeplinirea cu succes a misiunilor de mare complexitate“, preşedintele ţării i-a acordat lui Balaure Ordinul Naţional „Steaua Cotrocenilor“ în grad de Cavaler. Steaua sus răsare, ca un strop de soare, steaua străluceşte, STS-ul creşte, pam-pam!

Biroul de Investigaţii

finca

Unde se duce Geoană cînd se duce?

Meciul Ponta-Geoană nu s-a încheiat și, probabil, nu se va încheia pe teren propriu. În sensul că președintele de o zi al României se gîndește să se mute în altă tabără, cu arme și bagaje. Adică va lua cu el, pe post de arme electorale și bagaje cu drept de vot în Parlament, și niște pesediști nemulțumiți. Destui, cît să fie o partidă pentru orice partid. S-a tot vehiculat ideea că s-ar duce la Voiculescu în buzunar, adică în PC-ul de buzunar. Aparent ar fi o mișcare bună. Numai că asta ar periclita coaliția PSD-PNL-PC. Că pesediștii lui Ponta nu se vor alia cu un partid care l-a primit pe trădătorul Geoană, oricît și-ar dori Voiculescu. La PNL e exclus să se alipească, din aceeași cauză. Așa că i-ar mai rămîne să i se alăture lui Cristian Diaconescu, fostul său coleg, la UNPR. Care partid l-ar putea susține pe Geoană, în continuare, la șefia Senatului, că doar are grup parlamentar și, deși omul e același, postul ar trece la Putere!

Un peremist cu aspect de pedelist

Printre cei mai siniștri traseiști politici se numără și unii politicieni din regnul necuvîntătoarelor din Parlament, adică oameni pe care nu-i vedem pe la tocșouri, că n-au ce spune. Ei au intrat în politică doar ca să-și aranjeze ploile și afacerile. Unul dintre acești traseiști este arădeanul Aurel Ardelean, fost pînă-n 2008 senator PRM, după ce candidase, anterior, pe listele CDR și ale MER. Acum, Aurel Ardelean este, bineînțeles, membru PDL, chiar vicepreședinte al organizației din Arad. Afacerea lui Ardelean, care e și profesor universitar, e o universitate privată, „Vasile Goldiș“, un soi de „Spiru Haret“ local care dă diplome la tot cartierul de notabilități locale. Înainte de a fi pedelist, Aurel Ardelean a fost foarte bun prieten cu penelistul (fost penețist) Andrei Marga, care, în calitate de ministru al Educației, i-a promis lui Ardelean că va putea înghiți universitatea de stat „Aurel Vlaicu“ din localitate. Numai că nu s-a putut. Așa că Ardelean a trecut la PDL, unde se află actualul ministru al Educației, Daniel Funeriu, întîmplător născut în județul Arad. Care, spun sursele bine informate, nu i-a mai promis nimic. Motiv bun pentru Aurel Ardelean ca, la următoarele alegeri, să schimbe partidul!

Platon și Aristotel
urîndu-vă un an gigel

Aceste interviuri au fost adevărate etc.

VRĂJITOAREA LUMINIȚA, Regina Vrăjitoarelor: „O să anunț la Congresul de la Paris și o să se facă un protest de acolo împotrivă la fractură“

Vrăjitoarele, prezicătorii și alți psihoenergetici, de cîteva zile, au statut în nomenclatorul de meserii. Asta înseamnă că există și că pot fi impozitați cu sîrg și jale. Pe această temă am abordat cîteva cabinete celebre în România. Cabinetul „Manolea“, parapsihologul lui Băsescu, cabinetul „Dulceața“, vrăjitoarea Elenei Ceaușescu, cabinetul „Luminița“, regina vrăjitoarelor din Chitila de Baltă, și cabinetul „Rodica Gheorghe“, fiica preacelebrei Omida. Mare panaramă a ieșit acum, că sînt și ei în rîndul lumii!

Adevăratele fiice ale Mamei Criza, renumitele Taxa, Acciza și Arierata, se pregătesc să vină în fața Guvernului, ca să-i ghicească în boci

Asistenta lui Aliodor Manolea

Reporter: Alo, cabinetul lui Aliodor Manolea?

Voce: Da, spuneți!

Rep.: Se poate cu domnul Aliodor?

Voce: Nu! Aveți programare?

Rep.: Nu. Cînd aș putea să mă programez?

Voce: Mai devreme de 29 noiembrie 2011 nu.

Rep.: Dar acum, mă poate ajuta la o influențare de destin?

Voce: E în concediu acum.

Rep.: Spuneți-mi, dar e în concediu cu toate energiile?

Voce: Nu vă pot da aceste informații. Nu am voie să umblu în dulăpior. Doriți o programare?

Rep.: Unde a plecat?

Voce: Nu vă pot da această informație.

Rep.: Dar am o urgență, o energetică subtilă a ființei umane, specialitatea dumnealui.

Voce: Nu se poate.

Rep.: Dau 1.000 de euro.

Voce: Nu poate să vorbească, e în afara ariei de acoperire.

Rep.: Îi transmiteți prin unde senzoriale, vă rog, 5.000 de euro.

Voce: Nu auziți că nu pot?

Rep.: 10.000 de euro.

Voce: Dom'le, nu sîntem la piață. Îmi lăsați numele și-l anunț.

Rep.: 15.000. Cînd să revin?

Voce: Miercuri.

Rep.: Dați-mi numărul, că sun eu.

Voce: Nu-l știu, domnule! De obicei sună dumnealui, că nu are mereu același telefon. Să-i spun că reveniți?

Dulceața, vrăjitoarea Elenei Ceaușescu

Reporter: Patru ori unu?

Dulceața: Nu știu, maică, nu știu de boala asta. Eu vindec de băutură, de boală grea, de lingoare, de sifilis, văd viitorul.

Rep.: Patru plus doi cît fac?

Dulceața: Cît fac patru plus doi? Asta e abecedar?

Rep.: Nu, aritmetică. Patru mașini cu două case.

Dulceața: Patruuuu cu două? Stai să văd... Cinci la o mînă. Cinci.

Rep.: De ce numai la o mînă?

Dulceața: Eu nu folosesc decît o mînă în cele lumești. Cealaltă mînă e în cer.

Rep.: Păi, cea de pe telefon, ea e?

Dulceața: Nu, dom'le, aia e cea lumească.

Rep.: Și cum e mîna aia cerească?

Dulceața: Maică, mi-a dat-o mama la cinșpe ani și mi-a zis să n-o folosesc decît la cele de-ale noastre.

Rep.: Cum s-a făcut lumea?

Dulceața: Dintr-o bucată de nămol, maică, și a luat-o Dumnezeu și a aruncat-o de pe cer și uite așa s-a făcut lumea.

Rep.: Și mall-ul?

Dulceața: S-a făcut din oameni ciudoși.

Rep.: De ce?

Dulceața: Că anu' ăsta de criză n-am mai putut ajunge la nici un *mol,* că e scump.

Rep.: Și la mall vă duceți cu amîndouă mîinile?

Dulceața: Atunci o am pe una ecranată în mănușă ca să nu mi-o fure.

Rep.: Păi, o lăsați să vadă filme cu extratereștri?

Dulceața: Nu, dar îmi plac gogoșile.

Rep.: Și ei îi place ceafa cu cartofi prăjiți?

Dulceața: Nu, dar e lumea care mă vede cu mîna mea cu care fac magii. Maică, dar despre ce vorbeam, cu ce să te vindec, că patru ori unu nu cred că se vindecă. Dacă vrei, vino la mine și stăm de vorbă.

Rep.: Cu factură sau nu?

Dulceața: Cu ce?

Luminița, regina vrăjitoarelor 2008-infinit?

Reporter: Ca regină, aveți factură?

Luminița: Iubitu' lu' mămica, ce vreai de la mine?

Rep.: Factură. Să dau un ban și mata să plătești impozite.

Luminița: Ești melețean, iubitu' lu' mămica, te cunoaște mămica cumva, de ce vrei mata, bă, să mă suni, ca să mă bagi la balamuc în prima zi de muncă?

Rep.: Întrebam, că dumneavoastră, ca regină, e bine să vrăjiți cu factură și să plătiți impozite ca mine, ca oricine. Ca regină trebuie să știți reglementările.

Luminița: Băgamiașpulaînfracturalumăta, futuțifracturaîncursățifut, mămică, tu te pui cu mine? Vrei să-ți fac un atac de aură ca să nu mai ai scînteie? Ce fractură, dragu' mamii, fute-m-aș pe fractură. Vino la mine și vorbim ca oamenii. Ești neom, te fac om cum știu eu, mamă, nu cu fractură de asta.

Rep.: Ar trebui să știți că plătiți taxe la stat, acum, că meseria vi s-a recunoscut oficial.

Luminița: Neam de neamul meu n-a prins fractură de asta. Ce, sînt nebună să plătesc și să dau la toate fetele de magie albă să fie atente la fractură? Cum, nene, nu mai putem să muncim fără fractură? Păi, îmi dai o veste care nu știu cum o să fie primită de către profesioniste. O să anunț la Congresul de la Paris și o să se facă un protest de acolo împotrivă la fractură.

Rodica Gheorghe, fiica Mamei Omida

Reporter: Doamna Rodica, ce spuneți despre faptul că sînteți recunoscută ca meserie de către guvern?

Rodica Gheorghe: E de bine sau de rău?

Rep.: Păi, aveți cărțile la dumneavoastră?

Rodica Gheorghe: Da, io nu mă despart de ele.

Rep.: Nu puteți da în cărți să vedeți de e bine sau rău?

Rodica Gheorghe: Păi, nu pot, eu dau la o ființă.

Rep.: Păi, dați la Boc, Băsescu, ei v-au băgat în nomenclator.

Rodica Gheorghe: Da. Așa da. Să dau de impotență sau să văd dacă e cu viitor?

Rep.: De viitor.

Rodica Gheorghe: Nu e bine.

Rep.: Păi, de unde știți? Ați întins cărțile? Le-ați întrebat?

Rodica Gheorghe: Păi, cînd nu vor ele e semn că e rău.

Rep.: Dar Guvernul, anul ăsta, cum ne va conduce?

Rodica Gheorghe: Din rău ce să iasă dacă nu mai rău?

Rep.: Băsescu e 666?

Rodica Gheorghe: Nu e. E omul lui Dumnezeu, dar încolțit de diavoli. De aia nu i se vede bine fața și mai greșește și el. Am citit o dată despre el.

Rep.: Cum va fi criza?

Rodica Gheorghe: O să fie foame scumpă, o să fie scumpete.

Rep.: Cum v-a afectat?

Rodica Gheorghe: Cum m-a afectat?

Rep.: Cum v-a afectat?

Rodica Gheorghe: Mi-a fost rău.

Rep.: De ce?

Rodica Gheorghe: De rău, de bine, de impotență, de băutură, de sifilis, de iubire, de tristețe, de veștejitură.

Rep.: Vrăjitoarele sînt proaste și fără carte?

Rodica Gheorghe: E deștepte cît trebuie și are cărțile care le știu ele. Ca orice om, numai că la vrăjitoare e mai pe față, că ele lucrează cu oameni de la care ia prostia și așa se face că se vorbește de mai mult analfabetism la vrăjitoare, că asta-i meseria noastră.

Eugen ISTODOR
istodor@catavencu.ro
istodor.catavencu.ro

Cuvîntul care...
s-a trezit din mahmureală

Un an fericit să avem! Un an al Iepurelui de Metal fericit; în toată presa am citit că așa se cheamă 2011. Singurul iepure de metal pe care l-am văzut în viața mea a fost, cînd eram mic, unul roșu, cu cheiță, care bătea în tobă. Poate că acum există pe piață iepuri transformeri, din metal, pentru copii, robo-iepuri. Dacă mi-aș face o nouă trupă rock, m-aș gîndi serios să-i pun numele Cip & His Crazy Metal Rabbits, că nu sună rău! Plus că ar scrie toată presa despre mine. De fapt, presa scrie despre orice… Mai ales la sfîrșit/început de an, cînd toți se gîndesc să umple repede paginile și burțile. Burțile se umplu, anual, cu aceleași chestii. Și paginile de ziare cam la fel.

● ***Gândul*** de vineri, 31 decembrie, se gîndește la sănătatea românului, pe care îl sfătuiește „Ce trebuie să mănînci de Revelion, ca să scapi de mahmureala din prima zi a noului an". Avocado, cereale, suc de mere, cotlet de miel cu cartofi la cuptor, somon afumat, brînză grasă, banane, suc de portocale, budincă de orez, mango, supă de linte, omletă, miere etc. Mi s-a părut un sfat bun: cel care a mîncat toate astea n-a mai rămas cu nici un ban pentru băutură, deci a scăpat de mahmureală!

● În aceeași zi, ***Evenimentul zilei*** se îngrijește de aspectul românului, cu prilejul evenimentului nopții: „Ce îmbrăcăm, ce încălțăm și cum ne accesorizăm". Am senzația că textul s-a adresat acelui român care a citit, în prealabil, sfaturile din *Gândul* și a mîncat bine înainte de a bea. Altfel, oricine cu un dram de experiență știe că, pentru noaptea de Revelion, cele mai indicate sînt costumele negre sau maro și cămășile sobre, în culori închise, să nu se vadă petele de cabernet.

● Sfaturile din *Gândul* vin de pe net; cele apărute în aceeași ultimă zi a anului, în ***Adevărul***, sînt tradiționale: „Trucuri pentru cheful de Revelion. Vezi aici cîteva leacuri împotriva mahmurelii". Mi s-au părut foarte la îndemîna românului: apă, zeamă de varză, bulion, iar apă, borș, roșii, suc de lămîie, somn (în pat, nu pește!) și, din nou, apă, cît mai multă apă. Logic, se presupune că omul care a avut bani de băut în halul ăla e cu plata întreținerii la zi, deci încă nu-i debranșat, mai are măcar apă!

● Fiind total nepriceput într-ale mecanismelor economice, singura chestie pe care am înțeles-o din ***Ziarul financiar*** de vineri, 31 decembrie, a fost „Kiribati, prima țară care va intra în anul 2011". Curios din fire, am căutat pe net cît mai multe despre Kiribati; așa am aflat că numele acestei republici insulare se pronunță, de fapt, „chiribas", nu „chiribati", cum au spus prezentatorii de la televiziune, cînd au băgat știrea pe post. N-am citit mai multe din ziar, că nu scria ce rețete folosesc kiribatienii (kiribatezii?) pentru a scăpa de mahmureală.

● Texte doldora de sfaturi, cum să ne îmbrăcăm, comportăm, mîncăm, bem, ne veselim, ornăm salata de boeuf, întreținem musafirii, curățăm petele de maioneză de pe lustră și de vin roșu de pe covor, trezim oaspeții adormiți în cadă sau în dulap etc. au fost cam prin toată presa. Primii care n-au ținut seama de ele au fost chiar cei care le-au scris – altfel, nu se explică sărăcia de duh din primele articole ale lui 2011. Doar ***Libertatea*** din 2 ianuarie a venit cu o dezvăluire senzațională, „Ei sînt românii porno!". Demersul jurnalistic a dat roade și i-am văzut, împreună, pe toți membrii familiei porno: piticul porno, pitica porno, piticul de grădină porno, eleva porno, învățătoarea porno, profesoara porno, pensionara porno, înțeleapta porno și bunicul porno. În sensul ăsta, noul an vine cu o veste bună pentru ziariștii de la *Libertatea:* au apărut noi profesii în nomenclator! Altfel spus, s-a deschis calea spre valetul porno, astrologul porno, ghicitoarea sau clarvăzătorul porno! Și încă o veste superbă pentru întregul popor, pe care ne-o dă presa la început de 2011: premiul cel mare la 6/49 de Anul Nou s-a reportat! Semne bune anul are!

Cip IEȘAN

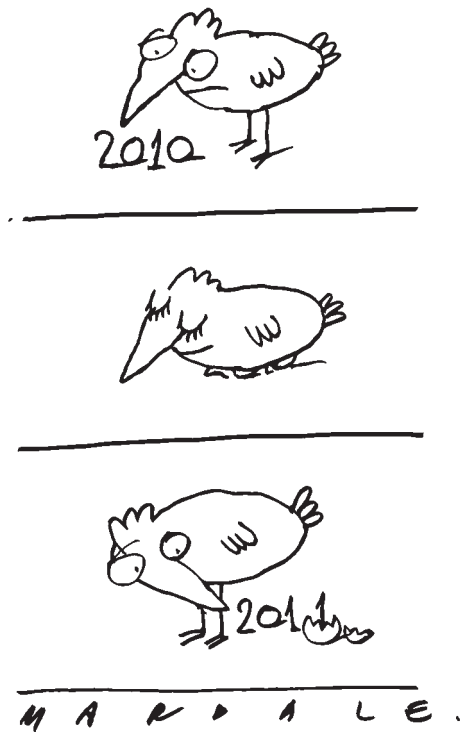

Prioteasa și ai lui, mîndria Olteniei

În ultima zi a anului trecut, piața centrală din Craiova a fost invadată de un grup numeros de flăcăi, care împărțeau cu dărnicie niște teancuri de jurnale. Fiind gratuite și perfecte pentru împachetat slănina afumată, oamenii se înghesuiau. Partea nasoală pentru slăninuță era însă că pe prima pagină trona portretul primului om din județ, președintele Consiliului Județean și al PSD-ul, Ion Prioteasa. Partea și mai nasoală, tot pentru slănină, care se putea murdări de cerneală, era că titlurile articolelor de pe manșetă vorbeau doar despre „marili realizări" ale Partidului Social Democrat, care conduce Oltenia. Întrebîndu-i pe băietani cine le-a dat jurnalele sau orice alt amănunt de genul ăsta, răspunsul a fost: „Nu știm, dom'le! Cîștigăm și noi un ban de sărbători". Deși în cele 18 pagini nu există nici casetă redacțională, nici numele autorului vreunui articol, nu este greu de ghicit cui îi aparține inițiativa publicării gazetei, mai ales dacă îți cont că pe cuprinsul ei se află nouă fotografii și portrete reprezentîndu-l pe mărețul președinte Ion Prioteasa. Poze cu el la birou, arborînd o mină de băiat deștept, cu un surplus notabil de inteligență emoțională, sau înfățișîndu-l alături de obiectivele pe care le-a dat în folosință, ca un adevărat ctitor. Paginile din mijloc sînt ale celor 46 de primari PSD din județul Dolj, cărora le sînt dedicate cîteva cuvinte de amor, vegheați de figura veșnic tutelară a tătucului lor, dom' Prioteasa. Una peste alta, nu contează că lui Prioteasa și alor lui le place să-și tragă ziare în care să se admire cît de gagii meseriași sînt ei. Nu, partea care contează cu adevărat e cine a băgat banii în această oglindă-oglinjoară în care floarea pesedistă a Craiovei a avut plăcerea să se admire de Anul Nou. Aloo, sorcova vesela, nene Prioteasa, ne dați sau nu ne dați răspunsul?

Banul nou al Craiovei

Sale
Începeți 2011
cu un zâmbet
Dublin
de la
69.99€
călătorie dus, inclusiv taxe și comisioane
aerlingus.com
Aer Lingus
Valabil pentru călătorii în perioada 10 ian. – 12 apr. 2011. Rezervările și emiterile de bilete de avion până pe 20 ian. Costul este pentru o călătorie dus, inclusiv taxe și comisioane. Sub rezerva termenilor, a condițiilor și a disponibilității. Se poate aplica o taxă de procesare de 5€ per rezervare.

Ce, Dorine? Nu vor ăștia din deal să se bată cu noi, după tradiție? Păi, ți-am zis de la început! Hai, mai bine, să mergem în crîșmă, luăm două sticle de tărie ca de obicei și pe la patru dimineața, cînd ne dăm cu coasele în cap, ca cei mai buni prieteni, au și oamenii ăștia ce filma!

România.
Mici fragmente de neant.

Viață de turist: noaptea vesel, ziua trist

Am fost la Sinaia. În fostul fief al regalității, în timpul sfintelor sărbători de iarnă, tot centrul orașului duduia de muzică din asta *dance* românească, din care-și fac femeile de serviciu *ringtone*-uri. *Popcorn house*-ul (cum a fost botezat de străini) țîșnea din niște difuzoare mari montate pe fiecare stîlp de pe artera principală. Practic, întregul ritm al orașului se desfășura pe sirenele și ciocanele din muzica tinerească emisă din chioșcul transparent al unui celebru post de radio iubit de taximetriști. De cînd ieșea soarele pînă la orele tîrzii din seară, familiile de turiști sosiți în această perlă turistică de pe Valea Prahovei erau obligate să înghită *soundtrack*-ul unei petreceri de cămin. Polițiștii dădeau amenzi pe Connect-R, cerșetorii cerșeau pe Inna, turiștii pișăcioși se închideau în budele publice pe Andreea Bănică și tot așa. Nici nu vreau să mă gîndesc cum o să fie la vară în Sinaia. Sper să bage și palmieri.

„Și la poartă cine sta? Era mama Sa!“

Puțin înainte de Crăciun am avut plăcerea de a merge la ascultat niscaiva colinde și de a sta în aceeași lojă cu un distins prelat, căruia îi vom spune de acum înainte, pentru a nu confunda personajele, domnul popă. Domnului popă i-a sunat telefonul în timpul concertului de cel puțin cinci ori. Din fericire nu era nimic urgent, pentru că nici n-a răspuns și nici nu l-a dat mai încet. Undeva între „Florile-s dalbe“ și „Leru-i ler“ telefonul s-a oprit totuși, fie pentru că nu mai avea baterie, fie pentru că sunetul a fost acoperit de clinchetul zglobiu, dar vîrtos, al medalioanelor aurii ale domnului popă, care se zbăteau dramatic pe sutana acestuia. În final, pe la mijlocul solo-ului de la „Moș Crăciun cu plete dalbe“, telefonul a început să sune din nou și de data asta am reușit să recunosc și *ringtone*-ul, era „Deschide ușa, creștineeee...“.

Hîrtia va fi a noastră

Recent am fost abordat pe Messenger de un prieten cu o problemă realmente cutremurătoare: „Salut, ce mai faci?“ „Bine, uite, tocmai mă pregăteam să...“ „Bravo! Auzi, crezi că poți să mă ajuți cu o chestie? Sînt acasă la prietena mea, cu laptop-ul în brațe și toată casa e plină de prietene de-ale ei venite să joace cărți.“ „Bun“, zic, „și cu ce pot să te ajut eu?“ „Dă-i un mesaj, te rog, și spune-i că am o mică problemă...“ „De ce nu-i spui chiar tu asta?“ „Asta e mica problemă: sînt blocat în baie de o oră și nu mai am hîrtie igienică!“ Rețineți, cînd primiți mesaje de genul ăsta trebuie să le retrimiteți la cel puțin 50 de alți prieteni, altfel riscați să o pățiți chiar voi.

Ethos,
Porthos și Aramis

reportaj cu bîta-n *stand-by*

La Ruginoasa, mișcarea *flower power* înlocuiește mișcarea falcă-n par

Anul acesta, la Ruginoasa, colindătorii au păstrat numai o jumătate din obiceiul tradițional: nu s-au mai bătut între ei, și-au bătut doar nevestele

Fix înainte de revelion am ajuns, cu noaptea în cap, în Ruginoasa, județul Iași, locul unde la sfîrșit de an se bat tinerii comunei în scopuri mistico-tradiționalo-alcoolice pe toloaca comunală. Își pun o mască făcută dintr-o cască de miner, burete de la o saltea de pat și o piele de oaie pe deasupra, iau o rădăcină de copac și purced la îndeplinit tradiții. Mă rog, ați văzut și voi dacă vă uitați la știrile de la ora 5 la sfîrșit de an.

Am trecut prin fața postului de poliție, unde efectivele de jandarmi efectiv fumau o țigară în maximă concentrare. Vin în fiecare an ca să-i păzească în caz că se bat prea tare, însă mai tare îi întărîtă. M-am oprit într-un bar din apropiere, unde turiștii o ardeau matinal în teorii despre ce or să facă dacă îi bat mascații. Iau o tărie ca să par de-al locului și îi cer unuia o țigară. Mai avea una și i-am zis să mi-o dea mie că o să scriu despre el în ziar, dar n-a vrut. Ce fraier, îl făceam vedetă. Un bătrînaș ne liniștește că noi nu vom avea probleme cu mascații. Îl întreb de ce, iar omul se oprește din sorbit holerca, se uită lung la paharul meu, se uită serios la mine, iar la pahar (cred că voia să-mi transmită ceva, iar eu n-am înțeles) și îmi trage o vorbă ca un par în cap: „Păi, s-au împăcat“. Și începe să rîdă.

Se luminează și purced cu mulțimea de oameni către înfăptuirea tradiției, însă, după cum ați bănuit din titlu, anul ăsta pacifismul a învins. Cred că nenea ăla din bar știa el ceva. Abia pe la ora 9 s-au gîndit trupele de Chewbaca să se arate și să îi anime pe cei două mii de oameni numărați pe bune, nu pe stil Roberta Anastase. În ambele tabere, în fața mascaților era un fel de Pițurcă gesticulînd și strigînd să nu se împrăștie și pe lîngă ei încă vreo cîțiva oameni care îi țineau împreună, să meargă ca berbecii înainte.

Iau la întrebări un moșneguț vălean, care se agita ca un spray gol că o să-i bată pe deleni de n-o să se vadă. Îmi zice că așa e tradiția și se ambalează mirat: „Ci?! Sî mî batî iei pi mini?“. Are dreptate: tradiția-i tradiție! La fel ar putea și interlopii să se împuște în liniște și să se invoce tradiția rivalității dintre ei.

În fața lor, la vreo 300 de metri, au apărut delenii. S-au oprit față în față, studiindu-se îndelung, însă nici o grupare nu a ținut în mod special să înainteze. Cei de pe deal spuneau că acolo e locul potrivit pentru ei, cei de pe vale o țineau sus și tare că ei au urcat anul trecut și acum să coboare ceilalți. Cum spuneam, curentul pacifist a ajuns și pe aici. Am încercat să vorbesc și cu unul dintre Chewbacii de pe deal, dar n-a zis nimic, ori era în *silenzio stampa,* ori nu știa să vorbească. Un altul vorbea la telefon cu oaia pe cap și a început să mă fugărească cu măciuca și să o învîrtă după mine cînd i-am zis că nu are curaj să se bată și că acum le transmite celorlalți poziția lor. Am venit la ceilalți, să-i zic „antrenorului“ că ăia vor să se bată și să meargă la ei. Din păcate, nu m-a crezut nimeni. M-a crezut bătrînelul, care a văzut faza și mi-a zis că sînt pezevenghi, iar eu i-am zis că n-a auzit de Boc.

Doar au înaintat vălenii puțin și turiștii au început să escaladeze panicați gardurile și copacii. Mă feresc într-o curte unde doi cîini lătrau în greață la toată situația. Au mai stat încă o oră precum caii cu măștile pe cap și cu parul sculat în sus. De data asta nu și-au dat pînă să se julească și Ruginoasa a devenit Rușinoasa. La anul sigur fac dragoste.

Georgel COSTIȚĂ

Intestinul subțire cu cheltuială se ține

Fiți amabilă, mai am 200 de kile de drob de la super-oferta de Paște și trei rotopercutoare luate pentru ăia mici, tot la promoție, cînd s-au dat cu alea două drujbe gratis. Deci, dacă mai am bonurile, s-ar putea aranja ceva la schimb să iau și eu un borcan de murături și 200 de grame de parizer de porc? Feliat, vă rog!

Imunizat la aviară, porcină și boala vacii nebune, românul nu poate fi vindecat, nici măcar în criză, de febra cumpărăturilor demente

De sărbători, chiar și în acest an, românii au încercat să se sinucidă cu mîncare și băutură. După ce timp de o lună, de la corporatiști pînă la excavatoriști, au mîncat numai produse de post (încît ajunsesem să cred că există o mafie a covrigilor în București), în ziua de Crăciun corpul românului, purificat și iertat de toate păcatele, și-a pus salopeta și cizmele de cauciuc și a trecut la treabă. Înainte de asta însă a trebuit să cumpere cîteva tone de provizii.

La cumpărături, bărbatul e o legumă

Bărbatul care face cumpărături e mereu transpirat și nervos. Abia după o oră de alergat printre rafturi își dă seama că se poate dezbrăca de geacă și fular, care pot sta foarte bine și în cărucior. Invariabil are o foaie în mînă și face mărunt din buze. În urechi îi bîzîie mesaje de genul: „Dacă nu are de-aia, nu iei!“, „Te uiți la ele, le pipăi, să fie tari!“, „Să nu-mi vii iar cu nu știu ce prostie!“.

Ca mulți alții, am fost și eu trimis în misiune la Cora, cu o foaie ruptă dintr-o agendă în buzunar. Înainte de a pleca de acasă, la ședința tehnică, dădeam din cap cum dau jucătorii de fotbal cînd urmează să fie băgați în teren: auzeam, dar nu înțelegeam nimic. Odată ajuns acolo, m-am încolonat în marșul celorlalți pinguini dezorientați. Era o aglomerație de nu aveai loc s-arunci o felie de parizer. După o oră, timp în care nu am cumpărat nimic, mi-am dat seama că am uitat să citesc, nemaiînțelegînd nimic din lista aia. Pe culoarele principale ale hipermarket-ului era periculos să te aventurezi, pentru că patrulau în stînga și-n dreapta niște *zombies:* bărbați care se legănau de pe-un picior pe altul, cu ochii injectați și privirea pierdută peste rafturi. Fuseseră învinși în lupta cu zarzavaturile și carnea tocată.

Bilanțul cumpărăturilor a fost dezastruos. Jumătate dintre legume și verdețuri au ajuns la ghenă, iar două caserole cu carne de vită trebuiau gătite în următoarele trei secunde, altfel expirau.

Parte de carne

Lucrurile stau altfel cînd bărbatul este însoțit la vînătoarea de carne și organe de porc de aleasa inimii. În acest caz, el împinge căruciorul cu demnitate, e mai sigur pe el și, din cînd în cînd, încearcă să strecoare pe șest checiapuri, maioneze sau saci cu cîrnăciori pentru bere.

Toate portocalele dintr-un magazin sînt moi din cauză că femeile le freacă jumătate de oră în mînă ca să vadă dacă sînt tari și proaspete. Ei bine, erau pînă să le testeze ele. Sînt ca niște zei indici cu șase brațe, care agață produsele de pe rafturi pentru ca apoi să le facă vînt în cu totul alte locuri, pe motiv că nu mai au nevoie de ele. Din această cauză la mezeluri găsești cutii de lapte, iar la conservele de pește – ciocolată. Nimic nu le oprește din cursa nebună spre masa de Revelion.

De foarte multe ori carnea are pentru femei „o culoare ciudată“. Probabil nu se asortează cu celelalte ingrediente.

În acest timp, tu stai și te uiți pe la alții prin cărucioare, bărbați singuri, monștri cărora coloranții și conservanții din chips-uri și din prăjiturile ambalate nu le fac rău.

Mihai RADU

Scrisoare inutilă către stimatul primar Oprescu

Anul trecut, pe 30 decembrie, treceam liniștit pe la poalele Dealului Patriarhiei, cînd m-am oprit să privesc cu ochii mei cum echipajele Poliției Locale stăteau de șase în timp ce băieții cu platforme ridicau în draci autoturisme staționate regulamentar pe partea carosabilă. Nu era nici un indicator prin preajmă care să interzică staționarea, autoturismele nu se aflau pe nici o trecere de pietoni, dar cu toate astea șmecherii cu platforme le ridicau în mare viteză, unul după altul, și dispăreau cu ele. Polițaii stăteau în gașcă, mai fumau, mai pălăvrăgeau și, în răstimp, supravegheau operațiunea. M-am băgat în vorbă, riscînd să fiu ridicat și eu și dus undeva, într-o parcare dintr-o secție, pentru tulburarea liniștii publice. Platformele soseau una după alta, ca la curse. Mi-am arătat uimirea față de viteza operațiunii și față de legalitatea ei, dar asta nu i-a impresionat pe băieți. Ei aveau o misiune și asta era să ridice mașinile care „încurcau vizibilitatea în intersecții". M-am uitat atent și nici Volkswagenul albastru, nici Peugeot-ul gri, care au fost ridicate în fața mea, nu încurcau vreo vizibilitate decît dacă voiai să te uiți prin ele la asfaltul de dedesubt și te încurca faptul că nu-s din sticlă. Am înțeles din experiență că nu e loc de discuție și am ieșit tiptil din scenă, asta cu atît mai mult cu cît data trecută, cînd scosesem legitimația de presă și fotografiasem niște polițai care parcaseră un Logan pe o pistă de biciclete la Unirii, fusesem luat cu forța, băgat în mașină, dus la secție și interogat. Și, fiindcă învățasem că dacă ești ziarist cinstit sau cetățean onest e bine să eviți contactul cu autoritățile, m-am decis să mă car și să scriu aici acest text pe care vi-l dedic, stimate dle Oprescu. Și nu, nu vă scriu ca să rezolvați ceva. Aș fi tîmpit dacă m-aș aștepta la așa ceva. În plus, dumneavoastră sînteți un zeu, un fel de Buddha care stați undeva sus, într-un turn al Primăriei Capitalei, meditînd la autostrada aia, la suferința condiției de bucureștean, dracu' știe la ce, dar sînt sigur că meditați. N-aveți nici un interes, înțeleg, să vă coborîți la condiția noastră, a idioților de șoferi sau, mă rog, pietoni care se pomenesc că Primăria Capitalei le ia pînă și trotuarul din fața magazinului Unirea, ca să parcheze niște camioane. Da, știu, deserveau o scenă pe care cîntau folcloriști plătiți din banii mei ca să mă distreze, dar vedeți, mie nu-mi place folclorul. Cum nu-mi plac nici căcaturile alea de lumini, ca niște spermă fosforescentă, ce mi-au tot curs în cap toată luna decembrie, pe Magheru, la Unirii, în Romană. Mă iertați că-mi permit, dar întreb și eu așa, de curiozitate, cît ne-a costat

factura la lumină de Crăciunul ăsta? Nu mai bine la anul ne dați nouă banii să ne luăm ceva frumos? Vă aducem facturi și vă dăm și dumneavoastră o șpagă, dacă e, ne-nțelegem noi. Hai, la mulți ani, doctore! Și meditație plăcută!

Alin IONESCU

Fetița prezidențială cu chibrituri

Președintele Băsescu s-ar fi adresat nației de Anul Nou, a explicat domnia sa la Predeal, dar nu s-a găsit nici un primar din România să-l invite în vreo piață publică. Să vorbească flancat de steaguri la vreo televiziune, asta i-ar fi amintit de Ceaușescu și de Iliescu, ceea ce i-ar fi stricat Revelionul. Aversiunea sa față de trecutul reacționar, televizat, al mesajelor prezidențiale l-a făcut să transmită poporului un mesaj laconic, pe Internet. Încît acea parte din popor care nu are acces la net o fi rămas cu impresia greșită că președintele s-a luat cu alte alea și a uitat să i se adreseze. Acea parte din popor, conștientă, care așteaptă începerea reformei statului, și-o fi închipuit că președintele a trecut la fapte și a renunțat la discursul de Anul Nou. Îmi imaginez ce dezamăgire în ziua următoare pe suporterii reformei cînd l-au auzit pe președinte, în postura fetiței cu chibrituri, că nu l-a invitat nimeni. Adică, în cazul cel mai rău, președintele a fost victima unei conspirații a primarilor, iar în cazul cel mai bun, l-a lăsat mut de Revelion omeneasca scăpare din vedere a tuturor alesilor locali, inclusiv a finului său de la Arad, primarul Falcă. Dar dacă, mă întreb cu tot respectul datorat funcției, Traian Băsescu și-o fi făcut socoteala că televiziunile mogulilor atîta așteaptă, să-i preia discursul și, în timp ce domnia sa face o baie convenabilă de mulțime într-o piață de provincie garnisită cu fani verificați, poporenii care s-au strîns să petreacă revelionul în piețele Capitalei îl văd pe ecranele alea mari și îi aplică vreun duș rece pe frigul ăsta?

Vulpia Traiana

COCOR
COCOR card.
Un cadou la modă.
Cadou la activarea* cardului în decembrie:
● 100 de zile acces gratuit în parcarea Cocor
● 10% discount în magazinele partenere
și la Cocor SPA Hotel din Neptun
● 10 secunde de faimă pe mediafațada Cocor
● o scanare corporală gratuită
* cumpărături de minim 500 RON
cocorstore.ro/card
Viitorul modei.
COCOR

Nr. 1, 5-11 ianuarie 2011

Eugen Istodor a adăstat puțin din mîncat cîrnați și caltaboși ca să ne povestească despre ce alte porcării ni se bagă zilnic pe gît:

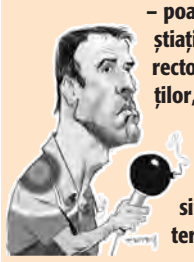

– poate știați că nu avem autostrăzi, dar sigur nu știați că la Egis România, consultant al CNADNR, directorul Gheorghe Știrbu citește e-mail-urile angajaților, fin'că celelalte probleme la drumuri au fost rezolvate;

– șeful Poliției Rutiere din Timiș, zis Mitică Urechiatu, e practic inamovibil, lucru de care singurii care se bucură sînt angajații loiali și interlopii protejați. Noi, restul, plîngem în pumni.

Metodă pentru jefuirea banilor alocați autostrăzilor

Egis România este o societate componentă a grupului francez Egis, care activează în domeniul ingineriei pentru infrastructuri rutiere, apă și mediu. În calitate de consultant, Egis România dă sfaturi profesionale Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri (CNADNR). Din martie 2010, în locul directorului francez al Egis a fost adus Gheorghe Știrbu, printr-o firmă de *headhunting*. Despre Știrbu nu avem decît informații onorabile: șmecher parașutat de la Vodafone, unde a fost șef de lucrări de construcții; ajunge la BCR, unde hărțuiește gagici și este scos și de aici pe fără. Cum a aterizat la Egis, primul lucru pe care l-a făcut Gheorghe Știrbu a fost să se uite pe furiș prin e-mail-urile angajaților, caz pentru care în orice organizație normală ar fi fost legat, trimis în fața instanțelor de judecată și băgat la pușcărie. Într-o discuție confidențială, Știrbu a recunoscut că și-a aruncat privirea pe furiș în e-mail-uri, pentru a afla care sînt oponenții lui din societate, la care interlocutorul său i-a zis: „Să mori tu că numai atît te-a interesat?". Știrbu a făcut o pauză lungă, după care i-a răspuns că l-au interesat și niscaiva secrete de serviciu, alt motiv pentru care într-o țară normală ar fi înfundat pîrnaia. Este posibil ca prin aceste practici Știrbu să fi intrat în posesia unor informații delicate, cu care intenționează să șantajeze *board*-ul grupului Egis. Cunoscătorii în domeniu s-au gîndit la anumite disfuncții găsite pe autostrada Timișoara-Arad, contract derulat de consorțiul italo-spaniol Astaldi-FCC Construcción (pe care fostul ministru al Transporturilor, Radu Berceanu, voia să-l rezilieze). Aceiași cunoscători s-au mai gîndit la faptul că violînd e-mail-urile, lui Gheorghe Știrbu i-a fost foarte ușor să găsească disfuncțiile autostrăzii cu pricina și să le manipuleze în scopuri personale. Asiguratorul autostrăzii Timișoara-Arad este francez, iar societatea franceză Egis este obligată să încheie asigurări pentru proiecte. Începînd de aici, lucrurile iau o turnură tipic mioritică, deschizînd următoarele ipoteze: Liviu Gheorghe, responsabilul din partea CNDNR al tronsonului de autostradă Timișoara-Arad, cere despăgubiri de 9 milioane de euro societății Egis România, pentru disfuncții nedovedite încă; Gheorghe Știrbu poate fi omul CNADNR, infiltrat de compania națională în reprezentanța franceză Egis pentru a stoarce niște foloase ce urmează să se împartă între parazitii statului, practică tipic românească, din cauza căreia țara nu are nici măcar 500 km de austostrăzi, în pragul mileniului 3. În cele scrise mai sus n-am dat cu parul, ci am încercat să radiografiem partea nevăzută a eșecului infrastructurii rutiere românești.

Biroul de Investigații

Rosarele chiX

Poliția Rutieră a părăsit carosabilul și a dat cu loitra-n gard

Pe șeful Poliției Rutiere din Timișoara îl cheamă, inimitabil și indicibil, Dumitru Domășnean, zis Mitică Urechiatu. Pe Mitică l-au uitat șef încă din paleoliticul superior, cînd Poliția lupta cu topoare de silex, iar unchiul lui Mitică, Cristin Lepădat, era maimarele Poliției bănățene. Mitică Urechiatu a rămas rutierist-șef și după ce Lepădat a fost pensionat forțat, pe motiv de management defectuos, în ciuda dosarului făcut de UM 0962 Timiș, fosta „Doi ș-un sfert", unde este caracterizat drept un mafiot ratat, cu fapte de interlop la activ. Strategic, după ieșirea din scenă a unchiulețului Cristin Lepădat, Mitică Urechiatu s-a dat la fund opt luni de zile, luîndu-și concediu medical. Motivul: la cîrma IPJ Timiș a venit Ioan Dascălu, actualul secretar de stat la Interne, zis Sparge-tot. Cu siguranță, dacă Dascălu ar mai fi rezistat vreo două săptămîni în funcție, îl trimitea pe Mitică Urechiatu în fața Comisei de Sănătate a ministerului și-l scotea urgent la pensie. În momentul în care la conducerea Poliției bănățene a fost numit Săndel Palade, pentru Mitică Urechiatu lucrurile au revenit la normal, întrucît Palade a fost mîna dreaptă a unchiulețului Cristin Lepădat. În fine, a plecat Palade și a venit Ion Popescu, drept care s-a comandat o nouă evaluare profesională, care s-a încheiat în urmă cu cîteva zile, iar concluziile acesteia sînt năucitoare. S-au găsit la Poliția Rutieră duzini de agenți, care au aceeași fișă a postului și aceleași sarcini de serviciu. S-au depistat angajați care au în atribuțiuni montarea de garduri de protecție și refacerea marcajelor rutiere. În schimb, n-a fost descoperit nici un registru pentru evidența permiselor de conducere reținute. Pe scurt, Poliția Rutieră administrată de Mitică Urechiatu este un adevărat SRL, în care, în turele de noapte, oamenii șefului sînt selectați pe sprînceană, ca să lucreze în liniște. Anexa la actul de control este un raport al UM 0962 Timiș în care, pe patru pagini mari și late, se dezbate atît averea comisarului Mitică Urechiatu și proveniența acesteia, cît și a nepotului său, Cătălin Teacă, tot rutierist la IPJ Timiș. Raportul se încheie în termeni dantești: Mitică Urechiatu are probleme cu alcoolul, dar refuză constant și energic să facă alcooltestul; cultivă relații neortodoxe cu ciuhapul Hussam Hajjar, expert în țigări netimbrate și alcool de contrabandă; se deplasează cu o fesă într-un Audi Q7 și cu cealaltă într-un Porsche Cayenne; joacă pocher pe bani mulți și se zvonește că deține o bancă ilegală. Dosarul Mitică Urechiatu rămîne deschis, iar persoanele care mai dețin date despre el sînt rugate să sune direct la UM 0962 Timiș.

Biroul de Investigații

Mare ghinion și cu tinerii din ziua de azi, că s-a băgat facultatea particulară obligatorie. Altfel, dădea și dom' ministru Bacaloriatul înainte de 24 de ani, iar pînă acum, slavă Domnului, avea destul timp să și demisioneze.

Traian Igaș, un ministru care nu și-a luat Bacul la excepțional, ca toată lumea, și a așteptat să îl ia la 24 de ani, după vechime

Iubiți creditori... pardon, credincioși, mai așteptăm cu Catedrala Neamului, că-i an de criză și mi-e că, dacă o facem acum, îi scade valoarea. Și pîn-o terminăm, ajungem s-o dăm poporului pe nimica toată.

Preafericitul Daniel a intuit foarte bine că un popor atît de muncitor, cum este cel român, trebuie să înceapă săptămîna de lucru cu duminica, o zi de odihnă

Bă, Florine, te înțeleg pe undeva. Sigur că ar trebui să mai tipăresc niște bani, dar n-am cu ce să plătesc tipografia. S-a scumpit al dracu' și hîrtia, iar distribuția mă face praf, că e toată la PDL.

chi XXL

Mugur Isărescu explicîndu-i lui Florin Georgescu că leul tipărit e pe moarte și viitorul e doar online

Un frezor cu apucături de escroc în Parlamentul României

Sînt mai puțini decît păsările Phoenix cei dintre dumneavoastră care au auzit de Mircea Lubanovici. Împricinatul este deputat PDL ales în Colegiul uninominal 3, circumscripția 43, reprezentînd românii din America de Nord, Centrală și de Sud, Australia și Noua Zeelandă. Faptele care l-au adus în postura de parlamentar sînt următoarele: este absolvent de școală profesională, fost frezor la Întreprinderea de Reparații Auto Suceava, fotograf liber-profesionist de nunți, botezuri și înmormîntări, transfug în SUA la 27 de ani, în 1985, muncitor la o fabrică de piese auto, zidar, comerciant de textile, țuțăr pe lîngă mai mulți pastori neoprotestanți, ziarist de ocazie, strîngător de sponsorizări cu adrisant necunoscut, în numele unor cauze cu motivație pretins umanitară, *lobby*-ist în favoarea româno-americanului Iosif Caza, acuzat de Curtea Federală din Sacramento, California, de trafic de persoane, care într-un interval de patru ani (2000-2004) a scos din țară circa 600 de persoane de diverse confesiuni neoprotestante, care au beneficiat de azil politic în SUA, în baza unor pretinse cazuri de persecuții religioase, în fond niște povești halucinante fabricate de Caza & Co., împănate cu torturi și violuri. Acest Iosif Caza i-a făcut campanie electorală lui Lubanovici, iar președintele Băsescu s-a pozat cu amîndoi și le-a dat binecuvîntarea personală. Cu ce ne-am procopsit în urma alegerii uninominale a lui Lubanovici? Cu un proiect de lege privind interzicerea clonării umane. Inițiată de Lubanovici, alături de deputatul PDL Mircia Giurgiu, fost muncitor tipograf la imprimeria „Ardealul“ din Cluj-Napoca și membru al Comisiei pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice, precum și de deputatul PDL Marius Dugulescu, fost electromecanic auto, licențiat în Teologie, pastor asistent și coordonator, atît membru al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, cît și vicepreședinte al Subcomisiei pentru problemele românilor de pretutindeni. Deci de problemele clonării umane se ocupă un fost frezor, un fost muncitor tipograf și un fost electromecanic auto. Acest trio tra-la-la, unic în analele istoriei parlamentare românești, nu putea să se dea la o parte de la cele sfinte: Lubanovici, Giurgiu și Dugulescu sînt membri ai Grupului ecumenic de rugăciune din Parlament. În rugăciunile sale adresate unui zeu în frac negru, cu melon îndesat pe cap și ochelari de soare cu lentile întunecate, Lubanovici cere, printr-un alt proiect de lege, depus pe șestache la sfîrșitul anului trecut, o diurnă mai mare pentru parlamentarii aleși în diaspora. El își imaginează că noi o să-i plătim avioanele, pentru a-și continua *lobby*-ul în favoarea șarlatanului internațional Iosif Caza.

Biroul de Investigații

Cornel Ivanciuc ne prezintă faptele de bine ale unor iluștri necunoscuți și ale unui specialist notoriu:

– nu contează că n-ați auzit niciodată de deputații Mircea Lubanovici, Mircia Giurgiu și Marius Dugulescu, ei proiectează legi pentru interzicerea clonării umane. Ceea ce e bine (nu?), că ne-am trezi cu mai mulți ca ei în Parlament.

– Florin Georgescu are un pitic, și anume înființarea cîte unui SRI pe oriunde ajunge: la Finanțe, la BNR… Ceea ce e bine (nu?), omul insistă pe chestiile la care se pricepe.

Să facem din BNR un mega-SRI, ba chiar mai mult decît atît

Cîți dintre dumneavoastră îl mai țineți minte pe Florin Georgescu? Cum care Georgescu? Cel care a fost membru al Biroului Executiv Central al PDSR? Deputat de Olt în legislaturile 1996-2000 și 2000-2004, pe listele PDSR? Secretar de stat la Ministerul Economiei și Finanțelor în 1992 și ministrul Finanțelor, între 19 noiembrie 1992 – 11 decembrie 1996, în Guvernul Văcăroiu? Celibatar convins, care locuiește cu mama lui, pe strada Biserica Enei, deasupra galeriei „Căminul Artei“? Cel care din 2004 a intrat parcă în pămînt, deoarece a fost numit în funcția de prim-viceguvernator și vicepreședinte al Consiliului de Administrație al BNR? Cel care pe 2 februarie 2007 a primit Ordinul „Meritul Industrial și Comercial“ în grad de Mare Ofițer (mulți ar vrea să-i știe gradul real, de ofițer acoperit), din partea Președinției României, pentru „cea mai spectaculoasă perioadă de creștere de după cel de-al doilea război mondial“, cu referire strictă la activitatea BNR? Cel care, într-un puseu de elan patriotic, declara în ședința Delegației Permanente a PSD, din 13 octombrie 2003, „(…) Înființăm un SRI al Ministerului Finanțelor, să nu mai stea Finanțele la mîna SRI și a altora, să le dea ce vor din doi în trei, unde nu sînt ei băgați pe acolo și ceea ce observăm și avem noi informații, cum au Internele, Justiția și SRI, dînșii de la Interne, ne ducem și luăm și facem și întărim (…)!“? *(stenograma XXX2-A)*. Cel supranumit Prudentius, care se ocupă în mod predilect de reglementările prudențiale și de cooperarea în domeniul supravegherii? Cel care și-a adus aminte de cuvintele sale rostite în cadrul ședinței Delegației Permanente a PSD („Să înființăm un SRI al Ministerului Finanțelor“) și a propus, într-o ședință a Consiliului de Adminstrație al BNR, „(…) Să înființăm un SRI al BNR, să nu mai stea BNR la mîna SRI și a altora să le dea ce vor din trei în treizeci și trei, unde nu sînt ei băgați pe acolo și ceea ce observăm și avem noi informații, cum au Internele, Justiția și SRI, dînșii de la CSAȚ, ne ducem și luăm și facem și întărim (…)!“? Sinceri să fim, nu știm cum s-a materializat visul de aur al profesorului universitar doctor Florin Georgescu. Dacă ne uităm însă cu băgare de seamă la moneda românească, leul pare antrenat într-o școală antitero a serviciilor secrete: cade, se ridică, este împușcat în cap, sare, cade, se ridică, o ia iarăși în barbă, se ridică, sare, stă, sforăie.

Biroul de Investigații

Aoleu, cît s-a făcut litrul! Mdeh, or avea dreptate și bandiții ăștia. Mai bine iei cîte 50, maxim 100 de mililitri și nu te doare capul a doua zi.
OMV Sprint Diesel
OMV Alpin Diesel
OMV Carrera 95
OMV Carrera 95
PRET
VOLUM
LEI/LITRU
3

După ce au realizat cît de mult s-a scumpit benzina, românii înțeleg strategia guvernamentală: trebuie să avem autostrăzi cît mai scurte

Elena Udrea, nesatisfăcută că, deși a exersat atîta vreme trambulina, a luat-o la vale în sondaje

Bula mondenarului

CATEGORIA
Marile speranțe

Xonia (pițipoancă aspirantă): „Normal, aș vrea și eu Gucci sau Versace, dar deocamdată nu îmi permit.“ (Perfecte.ro, 2 ianuarie)

CATEGORIA
Gîndire cu premeditare

Adelina Pestriț (un corp cu cap de femeie): „E bine ca bărbatul să te cunoască de la gît în jos.“ *(Cancan*, 31 decembrie)

CATEGORIA
Oana Roman *reloaded*

Oana Lis (devoratoare de pensionari): „Viorel, soțul meu, mă ceartă că nu îi dau și lui! Mai vine pe acasă și mă întreabă: «Ce ai bun pe acolo? Ce ai ascuns?». Țin dulciurile ascunse pentru că eu nu ar trebui să mai mănînc ca să nu mă îngraș, iar el pentru că are diabet. Dar seara mă întreabă: «Ai ceva ascuns?». Și mă duc și aduc repede!“. (Perfecte.ro, 2 ianuarie)

CATEGORIA
Cinema Paradiso

Romică Țociu (cinefil): „Primul lucru care-mi vine în minte cînd mă uit la Adina Barbu este... *Opt săptămîni în balon.*“ *(Cancan,* 30 decembrie)

Săptămîna mondenară

● Titlu în *Libertatea:* „Bomba sexy a explodat în brațele lui Varga“. Nu am citit articolul, pentru că nu vreau să strivesc corola de minuni a lumii, însă îmi imaginez un carnagiu cu șrapnele de silicon înfipte în oameni, sfîrcuri și lubrifiant pe toți pereții.

● Andreea Tonciu și-a scris numele lui Mitea pe chiloți. Să știe săracul ce chiloți trebuie să dea jos, că așa sînt fotbaliștii ăștia. Se încurcă repede.

● Tudor Chirilă ține chiar și de revelion să ne demonstreze că e cel mai relevant *hipster* din țară. La concertul din Piața Constituției s-a dezbrăcat la bustul gol, însă nu a renunțat nici o clipă la fulărașul lui de centimetrosexual în pas cu moda. Probabil nici la duș nu-l dă jos.

● Liviu Vârciu e în continuare ghinionist. După ce și-a pierdut nevasta anul trecut, se pare că anul acesta s-ar putea să rămînă și fără apartament, că nu și-a mai plătit ratele la creditul ipotecar de patru luni. Deja știm cum o să se termine totul. Apartamentul o să apară la televizor, dînd detalii picante din viața lor și făcînd un scandal monstru, ajungînd în final să fie asistentă într-o emisiune despre decorațiunile interioare.

● Cabral a făcut un sondaj de început de an pe blog-ul lui, din care reieșea că de revelion doar 35% din români au făcut dragoste (sex), bărbații au băut moderat și femeile cam deloc. El a tras concluzia că românii nu prea s-au distrat de revelion. Noi am tras concluzia de bun-simț că blog-ul lui e citit de un procent mare de oameni anoști.

Monden Brown

muzeul figuranților de ceară

Știți bancul cu Eurovision?

În noaptea de Revelion, în timp ce Antena 1 și PRO TV-ul își disputau audiența la nivel național, prin intermediul maneliștilor, respectiv al telenoveliștilor, TVR-ul o lălăia bine-mersi cu selecția Eurovision 2011, reușind să adune doar 848.000 de telespectatori. Chiar și așa, în minutul dintre ani, românii au preferat să rămînă lîngă TVR 1, această Cenușăreasă a televiziunilor, ceea ce l-a transformat la miezul nopții în lider de audiență, cu 11,4 puncte de rating la nivel național.

Noi, unii, nu am înțeles ce i-a apucat pe boșii de la TVR să aleagă reprezentanții României la Eurovision fix pe 31 decembrie, cînd tot românul cu sarmaua-n gură și mîna în salata de boeuf, se știe, cască ochii la țigănia din bătătura lui Voiculescu sau a lui Sârbu. Vă dați seama că difuzarea acestui concurs în orice altă zi ar fi bătut la curul gol scălîmbăielile din *State de România,* ca să nu mai pomenim de faptul că Gianina Corondan, Paula Seling și Ovi ar fi putut să arunce cu petarde din balcon de la ei de acasă, nu să facă revelionul cu chelnerii, pe 1 ianuarie.

În fine, ca să înlăturăm suspansul, vă anunțăm că selecția națională Eurovision a fost cîștigată de Hotel FM (care a adunat 12 puncte de la juriu și 10 de la public) o trupă perfect anonimă, al cărei vocal, David Bryan, este un cetățean englez stabilit de vreo trei ani în Oradea, care și-a început cariera cîntînd într-o crîșmă din oraș. În acest caz nu ne rămîne decît să sperăm că dacă nu ne calificăm în finala de la Düsseldorf, măcar nu ne facem de rîs cu interviurile în engleză.

Cristi Brancu, un exemplu de devotament conjugal

Nu e ştire pentru nimeni dacă spunem că nu auzise nimeni, în afară de Cristi Brancu, de sinistra lui soţie, Oana Turcu, pînă cînd a devenit sinistra lui soţie. Iarăşi, singurul om pentru care faptul că respectabila doamnă e o ştire e chiar Cristi însuşi. Dar în lumea lui mică, Oana e o divă relevantă şi adorată, de talia Mihaelei Rădulescu sau a Andreei Marin şi se străduieşte din răsputeri să o promoveze. Dacă are o emisiune, vine cu ea. Dacă nu poate să vină cu ea, vorbeşte despre ea. Ba chiar, pe blog-ul lui, din trei cuvinte, cel puţin unul e „Oana“ şi celălalt „Turcu“.

La capătul celălalt, pe la Antene, unde funcționează dictatorul monden și, cum spuneam, sinistra lui soție, a apărut recent un zvon precum că cei doi au adus la sapă de lemn revista *Confidențial* (că d-aia a și plecat dintre noi, săraca), din bugetul căreia s-au evaporat niște sume deranjante. Deranjante pentru cine? Pentru Camelia Voiculescu, *the big boss-woman,* care a aflat, în cele din urmă, că Brancu a angajat-o pe Oana pe post de consultant, cu un salariu de 5.000 de euro pe lună. Bani cu care, ați ghicit, era plătită ca să publice în revistă advertoriale la firma ei de cosmetice şi medicamente naturiste. Mai exact, era plătită să-şi facă publicitate. Deocamdată, nu există declarații oficiale și nici zvonuri privind demiterea lui Brancu. Dar, stați liniștiți, anul abia a început.

Interesant e că fix în mijlocul delicatei chestiuni, cînd ar trebui să o lase mai moale cu promovatul nevestei, Cristi recidivează ca-n codru. Printre altele, insistă să ne spună pe www.cristibrancu.ro cît de bine se simte de la produsele de curăţat colonul pe care le distribuie firma Oanei Turcu (nu zicem care, ca să nu-i facem publicitate). Dacă nici asta nu e dragoste adevărată, să vorbeşti în public despre colonul tău pentru femeia iubită, nimic nu e!

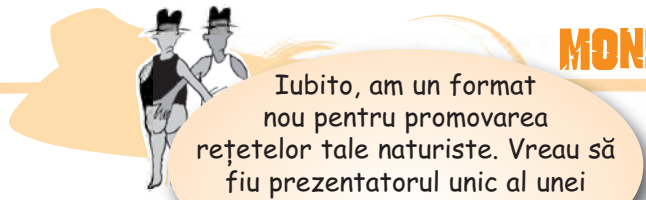
Iubito, am un format nou pentru promovarea rețetelor tale naturiste. Vreau să fiu prezentatorul unic al unei emisiuni în care vei vorbi tu și numai tu.

Asta-i soarta tristă a poporului român:
a ajuns de la Coloana lui Brâncuși la colonul lui Brancu

Nici șmecherii nu mai sînt ce-au fost în România

Bună seara și la mulți ani! Probabil vă mai amintiți de Cătălin Plăpcianu, locul unu în topul nostru *Top 30 – Șmecherii de Dorobanți*, publicat în urmă cu doi ani. Da, e vorba de gagiul ăla înnebunit după gagicile din Dorobanți și mașinile de fițe. Ei bine, în urmă cu cîteva zile, în timp ce se plimba incognito prin mall, ne-am ciocnit. Culmea, nu l-am recunoscut. Ba mai mult de atît, l-am confundat cu un funcționar de la bancă. Din motive care ne scapă momentan, omu' se chinuiește din greu să își schimbe viața: a slăbit mult, a schimbat tricourile mulate cu costumele din stofă din aia bună, elvețiană, s-a mutat la Geneva, unde studiază niște chestii complicate din sfera economiei și, senzațional, nu mai vrea să aibă de-a face cu bambooistele din România.

Vă dați seama în ce direcție merge țara asta dacă pînă și șmecherii de Dorobanți emigrează? În ritmul ăsta, fetele din Bamboo vor ajunge să bea apă plată cu lămîie alături de Bote, în timp ce vor schimba trucuri de machiaj, ca fetele. De unde știm că Bote o să rămînă în țară? Simplu: ziariștii de tabloid nu au început încă să emigreze.

Veninul și cînepa

Panasonic
ideas for life

Iarna nu-i ca vara și nici Elveția ca România

IRINA SCHROTTER: „Cred că trebuie investit în tot ceea ce înseamnă alimente“

Unii oameni știu ce să facă cu viața lor. Alții au și cu ce. Creatoarea de modă și femeia de afaceri Irina Schrotter e unul dintre aceștia din urmă. Are o casă și un copil la Lugano, în Elveția, o țară neutră, care funcționează. Șase luni pe an e acolo. De sărbători, am prins-o în țară. Cum ne leagă o veche prietenie, de pe vremea cînd Festivalul de Modă de la Iași era un *must have* al sezonului, am profitat de Moș Crăciun ca să-i facem cadou niște întrebări.

Reporter: Ai închis vreun magazin de cînd a început criza?

Irina Schrotter: Da, am închis magazinul din Chișinău.

Rep.: Ai acțiuni pe bursă. Dă-ne și nouă un pont, să ne îmbogățim peste noapte.

I.S.: În străinătate am vîndut toate acțiunile. Am mizat pe dolar și pe francul elvețian și se pare că nu m-am înșelat, deocamdată. În România am acțiuni pe energie, farmaceutice. Cred că trebuie investit și în tot ceea ce înseamnă alimente. Încă studiez oportunități.

Rep.: Ai o casă în Elveția. Ce mai cauți prin România?

I.S.: Am încetat să îmi mai pun această întrebare, pentru că, la cei 45 de ani pe care îi am, am înțeles cîteva lucruri despre mine. Unul dintre ele e că România pentru mine va fi toată viața sinonimul lui „acasă“. Habar n-am de ce. Pur și simplu am înțeles că așa sînt și așa simt. E mai puțin plictisitor, mai provocator, mai diferit, mai complicat, mai enervant, dar, cu toate astea, mi-e mult mai bine aici.

Rep.: Copilul tău studiază în străinătate. A fost alegerea lui sau l-ai trimis cu forța?

I.S.: Chiar credeți că se pot face lucruri cu forța cînd e vorba despre adolescenți de 14 ani în secolul 21? Mark studiază în Elveția pentru că și-a dorit să aibă această experiență începînd cu clasa a IX-a și i-am putut oferi sprijin în acest sens. Generația aceasta de tineri ai României cred că poate face diferența între trecutul de care vrem să ne debarasăm și viitorul la care visăm de atîtea zeci de ani. Sînt copii frumoși, extraordinar de inteligenți, care au vise, își fac planuri și gîndesc cu mulți pași înainte. Au mult curaj, privesc și țintesc mult mai sus decît am sperat noi vreodată.

„Vedetele sînt altfel“

Rep.: Mihaela Rădulescu scrie o carte despre fauna feminină din Monte Carlo. Cum sînt femeile din showbiz-ul din Elveția? Au elvețienii Dorobanțiul și Bamboo-ul lor?

I.S.: Habar n-am. Am cunoscut oameni normali în Elveția. Cu atît mai normali cu cît sînt mai buni profesioniști sau mai bogați sau din familii mai bune. Nu îi simți, nu te agresează în nici un fel prin bogăția lor. Au un fel de *silent rich* care impune respect și păstrează distanțele. Dar au cu șapte-opt sute de ani de democrație în plus față de noi. Diferența aceasta e incomensurabilă în termeni de civilizație față de România. Cît despre femeile din showbiz, plătesc tot ce iau din magazine. Dorobanțiul și Bamboo-ul lor? Poate le au, dar nu citești despre ele în nici un ziar și în nici un caz nu creează vedete, ci doar starlete pentru revistele de adulți.

Rep.: Sîntem curioși: cum e viața de zi cu zi într-o țară civilizată și plictisitoare cum e Elveția?

I.S.: Liniștită, pur și simplu. Ziua pare mai lungă pentru că într-o țară în care regulile sînt respectate de toată lumea și instituțiile statului își fac treaba ai mult mai puțin timp de pierdut pentru treburile curente. În Elveția mă ocup mai mult de Mark, băiatul meu, am cîțiva prieteni/cunoștințe cu care îmi face plăcere să mă văd, citesc, îmi fac treaba pe Internet cu afacerile din țară. Magazinul pe care l-am deschis în iulie în Elveția deja funcționează fără ajutorul meu. Am o echipă de colaboratoare elvețience impecabile. Cum așa? Răspunsul e foarte simplu: în Elveția nu există contract de muncă pe perioadă nedeterminată. Dacă un angajat nu își face treaba, îl poți schimba fără nici o problemă din punct de vedere legal.

„Politicienii sînt la fel“

Rep.: De-a lungul timpului ai îmbrăcat mai multe vedete din România. Cum le găsești pe cele care sînt acum pe val din punct de vedere vestimentar?

I.S.: Mă uitam zilele acestea la programele de Revelion de pe canalele de televiziune și trebuie să vă spun că am fost extrem de dezamăgită, chiar revoltată. Atîta prost gust, lipsă de educație, impostură și tupeu nu am crezut că va încăpea pe toate canalele de televiziune din România în același timp. Cred că se greșește grav cu mesajele acestea pe care televiziunile noastre le promovează atît de hotărît. Ne-au transformat deja într-o țară de maneliști, a cărei generație tînără crește cu aceste exemple în fața ochilor. Oare chiar nimeni din instituțiile statului nu își dă seama cît de grav este acest derapaj educațional și cît de mult ne va costa în următorii ani indiferența de acum?

Rep.: Ai candidat la postul de primar al Iașiului, după care te-ai retras sub amenințarea unui filmuleț porno trucat. Nu ți s-a făcut scîrbă de politică?

I.S.: Nu m-am retras din cauza unei amenințări. A fost o pură speculație a presei, care caută doar senzaționalul și nu verifică niciodată informațiile. Referitor la politică, m-am obișnuit să nu mai judec persoanele, ci să încerc să înțeleg și să găsesc soluții problemelor pe fond. Politicienii să știți că arată la fel de ciudat și în țări mult mai civilizate (adică seamănă foarte mult între ei). Deosebirea fundamentală e însă că, în democrațiile vechi, instituțiile statului își fac treaba și fiecare răspunde pentru faptele pe care le face. La noi încă nu am văzut politicieni importanți care să răspundă pentru faptele lor. Salvarea acestei țări stă în mîna judecătorilor.

Simona RĂDOI

Trampa și ecranul

★ Nu știu ce program de Revelion a avut sugestivul canal de sport Sport.ro, însă pe 1 ianuarie, la primele ore ale dimineții – adică pe la 3 după-masa –, băieți difuzau reluarea unui concurs regional de prins viței din Texas. Întrecerea sportivă în sine era foarte interesantă, mai ales pentru cei care mîncaseră vită cu o seară înainte. Din păcate, nu același lucru se poate spune și despre comentariul boilor din studio, care de la un punct încolo au trecut la dialoguri de genul: „Am văzut un specimen aseară! Mmm, aș fi tăbărît pe ea ca un cowboy pe un viței!“, „Așa e, Andrei, dar nu uita: la viței trebuie să le împreunezi picioarele, pe cînd ei pun pariu că i le-ai fi desfăcut! Ha-ha!“. Vă rugăm, domnule Sârbu, găsiți-le prietene comentatorilor dumneavoastră pînă nu încep să joace curling unii cu alții în direct.

★ Nu știu cui de la Realitatea i-a venit ideea cu Revelionul lu' Dinescu pe moșia de la Cetate, dar ar trebui să-i cer daune morale pentru sperietură: prima dată cînd am dat acolo, niște lăutari cîntau lîngă un catafalc pe care era o năsălie, pe care ședea un trup neînsuflețit, în jurul căruia niște cetățeni se aplecau cu pioșenie. A doua oară, alți oameni cărau năsălia și o băgau într-un cuptor, ca un crematoriu. Ce era să cred, dacă nu prinsesem de la început și nu știam că e un somn ce urma să fie copt spre veselia mesenilor?

★ A treia oară îmi era și mie somn, mai mare decît cel din crematoriu. Lui Dinescu, nu: primise urători și tocmai turna pe botul caprei vin din pahar. Am îmbătat și eu un cîine, demult, la un Revelion, dar era după „Perinița“, deci am scuze. Tot înainte de miezul nopții, marele nostru poet a dat tonul la taraf și a început să lălăie „La moară la Hîrța Pîrța“ și „Am un leu și vreau să-l beu!“; părea că avusese mai mulți lei pe care voia să-i bea și chiar reușise! N-am mai stat să prind momentele dinspre ziuă, cînd pot să pun pariu că nea Mircea va fi început să-i cînte somnului, pe versuri din poeții Văcărești, ca să-l mai scoale din boală.

★ PRO TV a băgat o chestie cu nume generic, *Star Maraton;* viața m-a învățat să mă feresc de chestiile (evenimente, mîncăruri etc.) purtînd denumiri imprecise, că de fiecare dată am luat țeapă. Nu știu ce alte stele s-au maratonit, dar atît la ora 10,43, cît și la 11,15, cînd am dat eu, răsunau manele. Mă gîndesc că, în astfel de situații neprevăzute, e bine să nu uităm de unde vine cuvîntul *maraton:* adică de la un tur de forță al unui tip din Grecia antică, băiat bun, care a avut oarece probleme de sănătate după ce a ținut morțiș să devină star.

★ Antena 1 a mers tot pe ideea de competiție, cu *Revelionul Recordurilor.* Și cu Dan Negru. Am stabilit și eu un record, reușind să dau pe alt post în mai puțin de o nanosecundă, după ce i-am văzut pe Minune și pe Guță! Alt post însemnînd, la mine pe telecomandă, Antena 2, unde era „Mister Bean cu Lucian Mîndruță“, era Lucian Mîndruță în rolul lui Mister Bean! Sper că Rowan Atkinson nu s-a uitat pe Antena 2: nu pentru a se evita un scandal de copyright, ci pentru binele lui!

★ Așa cum reușisem să anticipez cu succes, la PRO TV și la Antena 1 au fost manele mult peste limita admisă de legile în vigoare ale bunului gust. În condițiile astea, e logic că în sediul OTV nu răsuna simfonica! Dacă s-ar fi măritat Prințesa Ursarilor cu Prințul Cocalarilor, coloana sonoră ar fi fost cam la fel. Am fugit, urmărit de tînguitul soliștilor, și am nimerit pe N24, unde

Doamne, unde au plecat toți? Unde sînt domnul Tudor Octavian, domnul Hanibal Psihologul și domnul analist Mugur Ciuvică? Păi, de-aia m-am odihnit eu în noaptea de Revelion? Ca să fiu singură cu moderatorii toată sfînta zi de 1 ianuarie?

Monica Tatoiu, o credincioasă care a ținut toate posturile pe 2010 – de la Realitatea la Antena 3, trecînd prin Euforia și Romantica

tocmai se cînta șlagărul ăla de cumetrie, „Maria me ta kitrina“, și toată lumea părea mulțumită, ca la o nuntă de aprozariști din anii '80 în cel mai select local din Fieni. Sper că tînăra pereche s-o fi ales măcar cu ceva perdele de Pașcani, un set de tacîmuri și o butelie nouă, tocmai bună la început de an nou, dar tot de criză.

★ TVR 1 a băgat (cel puțin, pînă la ora la care am dat pe HBO, la *The Hangover) Revelion cu Eurovision,* în direct, plus un număr de telefon la care telespectatorii să poată vota melodia preferată. Revelion fiind, bănuiesc că, pe fondul excesului de băuturi bețive, mulți au sunat și i-au urat robotelului „La mulți ani!“, i-au pus manele sau l-au sorcovit. Poate că unii au sunat chiar pentru a da o dedicație din adîncul trupului către cei de la Salvare

★ Pînă la urmă, cred că singurul program decent din noaptea de Revelion a fost cel de la VOX News, care a transmis live (fără pic de playback, lucru rar în ziua de azi!) imagini de pe Magheru. Fără manele, fără scenete cu poante proaste, fără chestii fumate și fără mari investiții! Bravo, VOX News, ține-o tot așa!

★ A fost panică zilele astea la Realitatea și la Antena 3. Cum doamna Monica Tatoiu e plecată probabil în vacanță sau în căutarea Sfîntului Graal, iar doctorița Pop a avut treabă cu copiii care s-au jucat cu petarde de Anul Nou, nu prea a mai avut cine să comenteze la cald principalele evenimente social-politice ale zilei. Noroc totuși cu opiniile avizate ale actorului Eugen „Feriți-vă de măgăruș“ Cristea, altfel cine știe dacă am fi aflat vreodată adevărul despre Revoluție sau despre accidentul lui Huidu.

★ Pentru toți fanii canalului Taraf TV, specializat pe muzică de nunți, botezuri și tăieri de moț, care nu s-au hotărît încă pe cine să angajeze ca să-i distreze la următoarea paranghelie, recomand călduros *Nebunia lui Salam 3,* noul album al domnului Salam. Am nimerit acolo din pură întîmplare, pe la sfîrșitul lui 2010, dar nu regret nici în 2011 această faptă. Și asta pentru că am încercat, timp de vreun sfert de oră, să ascult versurile, dar nu se înțelegea decît „Aoaaaaaaaaaauuuu, auuuuoaauuuuauuuuooaaaa...“ E clar că nu pricepeam nimic fiindcă nu ascultasem la timp *Nebunia lui Salam 1* și *Nebunia lui Salam 2.* Să facă, nene, un *previously,* ca orice serial care se respectă!

★ De revelion, PRO TV-ul a scos pe ecran o fanfară în lege, adică toate trompetele care făceau succesuri acu' vreo 10-11 ani: A.S.I.A., L.A., draci, laci, laudaci, inși de care n-a mai auzit nimeni de-atunci și nici nu le-a simțit lipsa vreun pic. Sincer să fiu, cred că mai lipseau din galeria asta de expirați nume sonore precum Andrei Gheorghe, Floriiiiiin Călinescu sau Teooooo Trandafir. Domnu' Sârbu, haideți, faceți un efort pentru Revelionul din 2011 și aduceți-i măcar pe Zaharești, să ne simțim și noi mai tineri și mai sexy.

★ Pe 1 ianuarie, TVR transmitea concertul tradițional și vienez de început de an. Frumos, nu zic ba, dar e păcat că austriecii ăștia n-au pic de educație cînd vine vorba de cultură: n-am văzut pe nimeni care să filmeze concertul cu telefonul, nici un laser în ochii dirijorului și nici măcar o gagicuță care să urce pe umerii prietenului și să-și arate țîțele orchestrei.

★ Nu știu ce-au mîncat monștrii de pe Cartoon Network de Crăciun, dar nu prea le-a priit. Spre exemplu, o namilă de dragon cu coarne din serialul *Luptătorii Bakugan* urla: „Ha-ha, a mușcat momiala! Activiază scutul! Nu mă faci tu pi minie!“. Sînt două variante: fie monstrul era rezultatul îndelungilor încrucișări între rude din județul Vaslui, fie episodul cu pricina se petrecea pe Planeta Moldova.

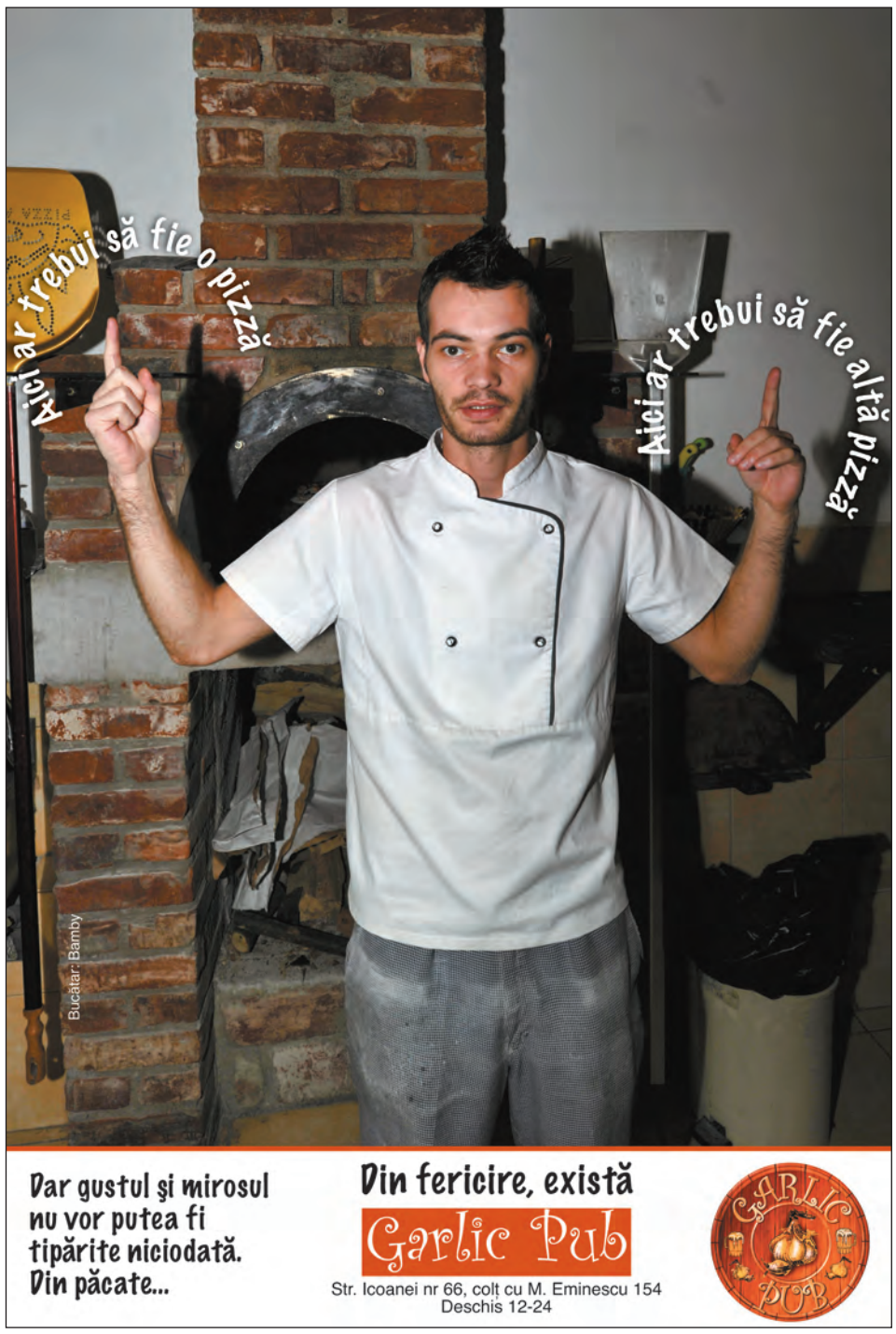
Aici ar trebui să fie o pizza
Aici ar trebui să fie altă pizza
Bucătar: Bamby
Dar gustul și mirosul nu vor putea fi tipărite niciodată. Din păcate...
Din fericire, există
Garlic Pub
Str. Icoanei nr 66, colț cu M. Eminescu 154
Deschis 12-24
GARLIC PUB

anacronica TV — O bucățică prăjită sau afumată de România

A fost Crăciun, a fost și Revelion și, așa cum ne-au obișnuit, televiziunile trebuie neapărat să bage și ceva știri despre românii care lucrează în străinătate și care și-au petrecut sărbătorile în țară, la rude. Realitatea TV a avut însă un material superb despre treaba asta. Cîteva familii prinse pe picior de plecare la Vama Nădlac au fost stoarse de informații înainte de a părăsi patria-mumă, cu portbagajele încărcate cu suveniruri pe care le vor consuma treptat odată ajunși în Italia, Spania sau Germania. O doamnă care părăsea teritoriul național a avut inspirația să spună că „a luat cu ea o bucățică de România“. Bucățică ce consta, firește, în chestii precum „șuncă, sarmale, cîrnați, tutto“, cum bine sublinia o altă româncă, ce se căra spre Italia. Ei bine, iată în sfîrșit o atitudine înțeleaptă! Să plecăm din țară cu cîte-o bucățică din ea! Dacă o ținem în ritmul ăsta, fiecare plecînd cu cîte-o bucățică de România în portbagaj, peste cîteva zeci de revelioane o să ajungem să mutăm țara cu adevărat în Europa. Chiar sub formă de cîrnați și caltaboș și tot e mai bine decît s-o lăsăm aici, s-o mănînce cîinii.

Alin IONESCU

rucsac show

Berzunți. Fragmente de revelion rustic

Departe de lumea avidă de distracție, dezmăț de lumini, artificii, petarde, mesaje de an nou, programe TV speciale. Aproape de liniște, prieteni, flacăra lumînării. Revelion la căsuța veche a lui Silviu, moștenită de la bunici, într-un sătuc cuminte, risipit pe dealuri, la 15 km de șoseaua Onești-Bacău.

2010

Ora 8 dimineața. Intersecția de la primărie. Ger mușcător de obraji. Capră, mascați, *turci*, urși, mirese, plug cu boi, bice, fluiere, clopote mari, trompetă, car alegoric. Hîrtie creponată, franjuri. Costumații ridicole, măști grotești, dansuri rituale. Aglomerație, gură-cască. Poze. Drum cu serpentine, printre troiene.

Căsuța de pe colină. Hambar. Stivă de lemne. Așchii de fag tăiate cu toporul. Foc scăpărat cu amnarul. Sobă mare din teracotă. Căldură plăcută. Cafea și ceai à la Lidia.

Scurtă excursie prin împrejurimi. Sănii, copii pe derdeluș. Pîrîu înghețat. Urme de pași prin zăpadă. Biserica Sf. Sava. Lumînări aprinse la căpătîiul lui 2010. Vînt insistent.

Foc în curte. Grătar. Tudor Gheorghe. „Risipei se deda florarul“. Țuică tare. Carne fierbinte, fum. Castraveți murați. Lipsește chitara uitată de Codrin acasă.

Șase ore pînă la noul an. Pasărea Colibri, Phoenix, Timpuri Noi. Mimă. Ultimele cuvinte din 2010. *Perseverent, corespunzător, responsabil. Improbabil.*

2011

Șampanie. Mulți ani trăiască! 2011 arzînd, din lumînărele. Lozuri necîștigătoare. Vals. Prodigy. Rock'n'roll. Tangou cu Dănuța. Somn adînc pe divanul din camera de la drum.

Sunet de clopoței, de copii plecați cu sorcova. Zgomot de ușă deschisă, lemn pus în sobă. Miros de cafea proaspătă. Masa festivă de an nou. Fețe vesele. Răcituri, cîrnați, gogoșari acri. Vin roșu. Mandarine.

Soare în ferestre. Poze vechi de prin sertare. Smokie. „Living next door to Alice“. Tihnă, lene de după-amiază.

Pregătiri de plecare. Bagaje. Pachete, rucsac. Poză de final în ușa casei.

Grig BUTE

săptămîna străinilor

● Un fermier din India, în vîrstă de 94 de ani, a devenit cel mai bătrîn tată din lume. Ramajit Raghav și soția

sa, în vîrstă de 50 de ani, spun că acest copil este un „dar de la Dumnezeu”. Secretul tinereții, conform fermierului, este să consumi zilnic jumătate de kilogram de unt, ajutat să alunece cu trei litri de lapte. La citirea acestei știri, lui Irinel Columbeanu i s-a luminat privirea și s-a încărcat de speranță: „Încă nu-i prea tîrziu. Așa vreau să fiu și eu peste 40 de ani”, a declarat soțul Monicăi, îngrijorat totuși că nu știe cum va face loc în stomacul său mic pentru trei litri de lapte pe zi.

● O femeie din statul american Florida a fost prinsă într-un magazin de haine, în timp ce încerca să fure o pereche de pantofi, pe care i-a ascuns sub sîni. Doamna avea drept complice un bărbat, care, probabil, se ocupa cu șutitul propriu-zis și o ajuta pe femeie să își ridice sînii, unul cîte unul, bineînțeles. La sfîrșitul partidei de *shopping*, bărbatul furase marfă de 20 de dolari, în timp ce ea a reușit să strecoare produse de opt ori mai scumpe. La o analiză mai atentă a casetelor camerelor de supraveghere s-a scos la iveală un lucru și mai interesant: femeia ar fi vrut să ia o ținută de seară completă, însă o jena un pic umerașul de la rochie.

● Un cercetător britanic (ca să vezi!) a descoperit că renii consumă ciuperci halucinogene în mod deliberat, pentru a scăpa de monotonia iernilor lungi. Studiul publicat în respectatul *Pharmaceutical Journal* spune că animalele au o dorință de a experimenta o stare de conștiință alterată. Fantastice noutăți! Așteptăm studiul care va demonstra că, de fapt, marmota învelește hașiș în staniol, nu ciocolată.

AgenCIA de presă

beckers bester
KÖST LICH
pur și simplu delicios
beckers bester
suc de fructe
Orangensaft
Orange Juice
mild
Apfelsaft
Sucurile beckers bester se află în topul calității din România.
Nu conțin coloranți, conservanți, nu au zahăr adăugat și nu provoacă aciditate. Sortimentele beckers bester suc de portocale 100%, beckers bester suc de mere extraclar100% și beckers bester nectar multivitamin de fructe roșii se găsesc în toate rețelele importante din România de tip hipermarket, supermarket, C&C și benzinării.

localul bălan

În Brașov de nimerești, burdihanu-l rotunjești

Cunoscătorii știu deja: în Brașov nu mergi să mănînci, ci să te îndopi. Mai exact, e genul ăla de oraș care a păstrat ceva din cultura nemțească, în care porțiile știu să fie paradoxale: de bun-simț, da' de neam prost. În caz că tot nu e clar, hai s-o zic verde, românește: acolo meri, mînci și, în final, declari, epuizat ca după o naștere, „M-am umplut!“. Nu „M-am săturat“, nu „Îmi ajunge“. M-am umplut, împing cu deștu', fac crimă pasională cu furculița dacă musiu chelnerul îndrăznește să mai aducă vreun platou.

Mai din întrebare în răspuns, mai împins de foame, mai încolțit de frig, am ajuns în final în locul lăudat: restaurantul ***Sergiana,*** din capătul străzii Mureșenilor. Găsim loc, plasez Bursucița la loc de cinste, comand, admir tavanul și cuget că am destul loc să mi se lungească urechile de foame așteptînd. Ei bine, țeapă: băștinașii sînt băieți serioși și, imediat după comandă, vin cu o farfurie cu jumări (plus ceapa roșie aferentă), chestii care curg brici pe muzică de țuică locală. Și dă-i și luptă, și mai comandă și-o bere, gata, baioneta la lingură, că vine primul atac serios: ciorbă de perișoare. Aburindă. Ademenitoare. „Gustă-mă, sînt fierbinte!“ Dap, nu-i rău, păcat că-i ardelenească și perfect contrară principiului ADSCDPTU. Sau „Acră di sari cămieșa di pi tini, uăi“, dacă nu sînteți la curent cu finețurile gastronomice de la est de Carpați.

În fine, fuse, fuse și se duse, urmată de o avalanșă de mușchi de porc pentru *miss* și de, zic ei, „Tochitura lu' Chioru' Haiducul“ (un ochi, sos pe-ndestulatelea și multe porcării, că nu știu să numesc altfel avalanșa de produs guițător din farfurie) pentru mine, ambele însoțite de mămăligă aburindă. Și cere juma' de porție la pachet, că acuși vine atacul final cu papanași și nu te faci de rîs în fața unui desert. Chit că-l faci jumi-juma cu jumătatea și lași una dintre porții tot în grija pachetului, că altfel scoți cureaua la pensie și treci pe bretele.

În final, socoteala de la casă a ieșit cam 100 de lei (șpagă inclusă), iar noi am ieșit cu greu din local, blestemînd în toate felurile pe ăla care-a pus restaurantul la subsol, fără niște scări rulante industriale. Că rotundul o fi el forma fizică perfectă, da' nu cînd tre' să urci. Am zis!

Bursucul Gastric

Bucătărie: ✕✕✕; Preț: 🏠🏠; WC: 🚲🚲.

Gazeta sporturilor

Un an prea olimpic

Hai noroc şi la mulţi ani! 2011 va fi bun, sperăm. Păi, 2 şi 11, înseamnă două echipe de fotbal în efectiv complet, iar acel 0 este cercul de la mijlocul terenului. Să înceapă meciul, frate! Ca numerologi şi astrologi proaspăt intraţi în nomenclatorul meseriilor, vă putem prezice cu acte-n regulă: va fi un an plasat sub semnul speranţei. Va fi un an preelectoral, preolimpic şi, pentru echipele care contează, un an pre-Campionatul European din Polonia & Ucraina. Desigur, pentru ajustare, va trebui să mai adoptăm un set de măsuri, inevitabil dureroase, în procesul de modernizare a sportului românesc. În perspectiva orizontului olimpic Londra 2012, disciplinele aducătoare de medalii trebuie reformate în mod responsabil. Astfel, după cum urmează:

Canotaj – faimosul echipaj de 8+1 rame va renunţa la acel +1 şi va reduce cu 15% numărul de rame.

Canoe – echipajul de 500 m şi 1.000 m dublu îşi va diminua personalul cu 25% şi va performa pe distanţe mai reduse, pentru a economisi astfel consumul de pagae.

Gimnastică – se va insista pe sol, că-i al nostru şi nelucrat, spre deosebire de bîrnă sau paralele, care consumă materia lemnoasă a patriei.

Scrimă – deşi spada şi sabia ne-au adus succese internaţionale, ne vom reduce la floretă, ca să nu risipească armurierii rezervele de metal.

Judo – se va renunţa la tatami, fiindcă a venit vremea să muncim, nu să stăm întinşi pe saltele.

Înot – de ce ne-am plînge de lipsa bazinelor olimpice, cînd avem atîta apă de la tradiţionalele inundaţii anuale?

Atletism – va fi chiar OK. Cu săriturile peste mese, cu luatul la fugă şi mai ales cu greutăţile, zău, sîntem antrenaţi.

Handbal feminin – la Europene, ne-am descurcat şi-n 5. Deci, pentru Olimpiadă, nu va fi o mare problemă să ne pregătim pentru un sport în 7.

E de bine, aşadar! Tot ce ne îngrijorează în 2011 ăsta e că se inaugurează National Arena sau Stadionul Naţional, zi-i să-i zic, şi avem meci în august cu Argentina. Mai avem faţă să-i batem iar pe oamenii ăştia, noi, de pe locul 56 din lumea fotbalului?

Băi, doctore, cine te crezi matale, să-ți bați joc de munca mea? Păi, ce-i tîmpenia asta cu Olimpiadă în 2020 pe stadionul meu Național? Tu știi ce program infernal are fotbalul românesc chiar în perioada aia? Avem un mare derby: Astra Ploiești – Pandurii Tîrgu-Jiu (3-1), ca să nu-ți mai zic de Săgeata Năvodari – Delta Tulcea pentru evitarea promovării.

După ce a îngropat fotbalul românesc, Mircea Sandu se bucură că Oprescu i-a construit un mausoleu de marmură la loc cu verdeață

Ba chiar, şi mai şi, altă poznă: primarul Oprescu nu se lasă, insistă să ne băgăm cu Bucureştii la candidatura pentru Olimpiada din 2020.

Olelică, ce ziceam? Că va fi un an liniştit? Exagerăm un pic, poate. Mai tre' să batem echipa lu' Messi şi să pregătim cîteva decenii preolimpice. După care, în sfîrşit, ne vom linişti, sperăm. Baftă multă ne urăm!

Viorel MOȚOC

Micul Pariu

Emulul lui Canada Bill

Din vorbă-n vorbă („Bă, tu unde faci Revelionul?"), aflasem că alde Pompilică pleca în Las Vegas, că se săturase să le ia românilor banii la pariuri. Pe moment, n-am dat importanță informației, dar în noaptea aia am visat un porc! Da, da, un porc, un Mangalița alb cu negru, murdar de noroi uscat, ca pe la noi prin Ardeal; semăna leit cu Gica, scroafa lui tata-moșu de-acum trei decenii, de când eram eu mic și subponderal (vai, nu mai este cazul). Am verificat pe net și, într-adevăr, victorie: „Porc de vei visa, noroc la bani înseamnă"! Totul era deosebit de clar, era pe față: porc = noroc la bani, adică la ruletă, evident; tata-moșu = pariu pe doi sau trei, că eu aveam 23 de ani când s-a dus el în cea lume; Gica = pariu *basket*, adică în dreapta-sus, pe dublu zero, doi și trei, că biata Gica totdeauna făta purcei în perechi. Am fost foarte mândru de mine: asta este știința câștigului, nu jocul la întâmplare, ca toți poporanii!

Am mers deci cu miloaga la Pompilică și i-am dus economiile mele, rugându-l să parieze *basket* și pentru mine, când debarcă în Vegas. Pompilică, că hâr, că mâr, că de ce nu joc aici la noi, că doar ruletă e-n orice cazinou din România, mă rog, fandoseli de fată mare – parcă el nu știa că numai americanii au dublu zero la ruletă! Până la urmă *domnul* Pompilică s-a miluit de mine, a luat euroii mei munciți și i-a băgat frumos în portofel, eu am țopăit fericit și-a rămas că mai vorbim.

Azi am primit un e-mail de la el, cu un citat din Canada Bill, zeul *gambler*-ilor: „Este imoral să permiți proștilor să-și păstreze banii".

Oare ce-o fi vrând să spună?!

Visul unei nopți de iarnă

Gura prostului pidosnicii grăiește

Dopat cu caltaboși, ca toți cetățenii sportivei noastre națiuni, am plecat la colindat. Sau, în sfârșit, e un fel de a spune: ne opream acasă la înc-un amic, înjuram de cele tradiționale, el ne pedepsea punându-ne la masă (riscând linșarea, dar toți și-au asumat riscul), noi mai „serveam" o tură, riscând infarctul, apoi plecam mai departe, către următorul amic. De la un punct încolo nu mai era nimic amuzant, așa că cineva a propus: „Moșilor, hai să trecem și pe la Popache, că ăla-i maniac cu forma fizică, precis a încheiat-o cu băgatul la maț!". Proteste generale, dat fiind că proaspătul cuplu Popache e unanim considerat prost de-mpunge: e greu de înțeles cum un el și-o ea pot fi *simultan* atât de tâmpiți. Totuși, Popacii stau bine cu banii, așa că ne-am dus, sperând la un whiskey d-ăla rar, de malț curat.

Cei doi nerozi se uitau la meci, la finala turneului de la Abu Dhabi. Nadal îl dusese pe Federer în *tie-break,* în primul set, și părea că are de gând să i-l și ia (l-a luat în cele din urmă, cum a luat și meciul). Domnul Popache ținea cu Federer, doamna cu Nadal. L-am momit pe prost să bea cot la cot cu noi, știind că nu rezistă – sperând cu ticăloșie să mai spună una de-a lui, s-avem de ce râde. Dar doamna s-a pilit prima și s-a exprimat popachește: „Uite, iubi, ce corp frumos și atletic are Rafael, ah, ce sexy e! N-are burtă deloc, oh, ce l-aș mai fute!".

Noi ne așteptam la o dramă conjugală, dar șeful familiei s-a dat în fapt, încleiat de băutură: „Io i-aș fute p-amândoi, că e dulci".

Cetățeanul Edulcorat

file din isteria neamului

Negru Vodă trece și rămîne rece

Pe la 1290, prin pădurile Olteniei și ale Țării Hațegului, domnea Thocomerius. De fapt, domneau bezna, frica de lupi și lenea, dar datele oficiale sună întotdeauna un pic diferit. Despre Thocomerius se știu puține, dar sigure. De pildă, e sigur faptul că era bulgar, cuman sau chiar de origine necunoscută. La fel, putem spune fără greș că acest voievod era fiul lui Bărbat, fiul lui Seneslau sau tatăl lui Basarab I. Unii sînt de părere că i s-a mai zis și Negru Vodă, dacă nu cumva Negru Vodă i-a fost tată, unchi, frate, fiu sau poreclă literară. Fiindcă, merită spus, nu se știe cine a construit Mănăstirea Argeșului și nici cine a scris-o, dar cine i-a ucis pe Manole, pe nevastă-sa și pe echipa lor de zidari s-a aflat. Așa că Thocomerius a preferat, probabil, să se ascundă de rudele îndoliate sub alt nume. A ținut, ca dovadă că moartea i s-a tras de la o altă afacere. În 1307, după o luptă lungă și sîngeroasă despre care nu știm nimic, regele Ungariei, Otto de Bavaria, e luat prizonier de voievodul Transilvaniei, Ladislau Apor. Nu e sigur că Thocomerius a trimis soldați la această bătălie, dar dacă a trimis, i-a trimis să-l trădeze pe Otto și nu pe Ladislau, așa cum cerea tradiția. Ca urmare, Ladislau a apelat la serviciile lui pentru încă o treabă murdară. Așa a ajuns Otto de Bavaria să facă pușcărie în Oltenia, cu șase sute optzeci de ani înainte ca primii olteni să fie arestați la München pentru furt din magazine și spargeri de locuințe.

La scurtă vreme după întemnițarea neamțului, Thocomerius a căzut la pat, adică s-a prăbușit pe împletitura de crengi care purta acest nume. Poporul, care se zbătea într-un creștinism incert, după ureche, a văzut în boala voievodului un deget mijlociu arătat de Dumnezeu din cauza nedreptății făcute lui Otto și a cerut eliberarea. A cerut-o degeaba, fiindcă Thocomerius n-a mai putut-o acorda, el murind de pe urma bolii sau poate a cuțitului, într-o operație care a rămas cunoscută în istorie drept „înscăunarea lui Basarab I".

Grigore într-o Ureche

munca cu cartea

O fată mai găseşti, dar un iepure greu

Auzisem mai de mult despre cartea celebrităţii acestui finlandez* şi mă gîndisem că succesul şi traducerile i-au venit de pe urma unei conspiraţii mondiale a ecologiştilor cu slăbiciuni literare subvenţionaţi de Uniunea Sovietică. Anul trecut, cînd am văzut-o pe raftul Denisei, mi-am închipuit că – să-mi scuze doamna Comănescu bănuiala – ea a pus-o acolo cu anticipaţie, fiindcă la chinezi începe anul iepurelui. Adică editoarea mizează cu titlul – sper că aţi citit nota de subsol – pe chinezii nostalgici din Bucureşti care vor să înveţe româneşte fără profesor. Apoi am constatat că romanul lui Paasilinna e cît se poate de acătării şi poate fi citit după revelion, fără să-ţi dea şi el dureri de cap. Să zicem că un ziarist finlandez se împrieteneşte cu un iepure de cîmp. De dragul acestei prietenii, Vatanen renunţă şi la meserie, şi la nevastă, şi la viaţa la Helsinki şi începe să vagabondeze cu iepurele prin ţară pînă ajunge în URSS şi înapoi, într-o puşcărie finlandeză. Iepurele face şi el anumite sacrificii pe altarul acestei prietenii. Ziaristul e cît se poate de normal la cap, dacă v-aţi întrebat cumva asta. Doar că la 40 de ani s-a săturat de gazetărie şi nu vrea să mai audă de nevastă. Iepurele e un pretext ca să-şi ia lumea-n cap, dar are meritele lui: nu-i spune ce să scrie şi, spre deosebire de nevasta lui, nu-l înşeală, nu-l bate la cap şi nici n-are apăsări feministe. Trec amîndoi prin diverse experienţe, cînd mai mult el, cînd mai ales iepurele, ceea ce le consolidează prietenia şi, cum a spus Mugur Isărescu, schimbînd ţara, pătrund în Finlanda profundă, dar şi în cea a Ministerului de Externe. Vatanen descoperă un fost poliţist care crede că preşedintele Finlandei e, sub acelaşi nume, altă persoană. Iepurele se lasă descoperit de un tip care a făcut teologia, dar a ajuns să se închine unei zeităţi care îi cere jertfe în natură, inclusiv iepuri. El cunoaşte o aplicaţie militară a soldaţilor finlandezi, prin pădurile patriei, sub privirile şi la cheful unor colonei străini, ataşaţi militari în Finlanda. Iepurele, o soţie de colonel suedez, apoi una de colonel american, care se îndrăgostesc de el, fără pulsiuni zoofile. Şi-n final? După ce-i trimit ruşii înapoi în ţară şi ajung amîndoi în puşcărie, evadează şi dispar în Finlanda cea mai profundă, împreună cu tipa de care se îndrăgostise Vatanen în timpul unei beţii de vreo cîteva săptămîni, înainte să ajungă în URSS.

Cristian TEODORESCU

*** Arto Paasilinna, *Anul iepurelui,* Editura Humanitas, 2010.**

rebelle arte

Umbra lui Bernea şi luminile lui Sârbulescu

Horia Bernea a fost un pictor important, dar şi un fel de preot al picturii, unul care şi-a găsit enoriaşi în rîndul generaţiilor următoare de pictori. În această „aproape religie", pictura nu e doar o îndeletnicire estetică, ci şi una profund spirituală. Ceea ce trebuie pictat este învestit, mai întîi, cu sensuri şi semnificaţii. Abia apoi, cînd a fost depistată aura locului, artistul va trece la transpunerea pe pînză a acestui complex de culori şi spiritualitate. Apoi va reveni, ca într-un ritual, în alte momente ale anului sau ale zilei, şi va măsura, cu o altă pînză, transformările de lumină şi de energie ale locului. Îi va cartografia fiinţa. Un exemplu deja clasic în acest sens este *Dealul* de la Poiana Mărului, surprins de Bernea, din exact acelaşi loc, în devenirea sa ciclică de sub fiecare anotimp. Mihai Sârbulescu este unul dintre *berenieni*, şi încă unul de seamă, membru al grupului Prolog. Expoziţia sa de la Anticariat Curtea Veche nu ascunde acest lucru, dimpotrivă, îl clamează chiar din titlu: *Lui Horia Bernea*. Expoziţia este repetarea, ritualică, a unui singur peisaj, o curte din Sibiul Vechi, văzută prin rama porţii săseşti. Acelaşi peisaj, alte imagini, însă, surprinse în diversele lumini ale zilei, de la tonurile violete ale unui asfinţit la văzduhul lăptos al răsăritului. Ceea ce promite să fie extrem de monoton ne contrazice această prejudecată. Fiecare lucrare e un întreg, parcă fără legătură cu celelalte, cu propria definiţie de lumină. Porţile lui Sârbulescu sînt, de fapt, fotograme ale unui film despre lumină şi despre trecerea timpului. Şi despre memoria retinei. Totul, în memoria lui Horia Bernea.

Ioan T. MORAR

cronica pe lîngă teatre

Teatrul pe *mute* care spune multe

M-am dus la piesa care face subiectul acestei cronici tras de mînă de o gagică. Nici nu cred că aș fi ajuns altfel la ea. Chiar nu era ofertantă. Nu are în distribuție nume care să-ți sune imediat în cap, nu are un regizor arhicunoscut și, sincer să fiu, nici măcar afișul nu mi-a plăcut. La *Crazy stories in the city* m-am dus cum mă mai duc la puține piese. Total nepregătit și așteptîndu-mă să fiu surprins. Și am fost. Mai ales cînd mi-am dat seama, după zece minute de spectacol, că ăștia de pe scenă n-au de gînd să vorbească. Nu am mai văzut de ceva vreme un spectacol de mișcare montat într-o sală cum e cea de la „Foarte Mic", dar e un lucru care mă bucură. Teatrul nonverbal e un gen care a prins un suflu nou în ultimii ani și am impresia că, într-o mică măsură, e și meritul unor oameni ca Dan Puric (artistul, nu scriitorul și nici ortodoxul), pentru că a readus în atenția publicului un fel de spectacol care mizează pe altceva decît pe lucrurile cu care sîntem obișnuiți: expresivitatea corpului, forța gestului, puterea imaginii. Sînt aspecte care de multe ori se trec ușor cu vederea, la un popor care are o fixație aproape patologică pentru ceea ce ține de limbaj, sau mai bine zis de „replică dură", cum întîlnim în reclame și în cultura populară.

În ciuda titlului, spectacolul e unul cît se poate de românesc. Și nu în sensul de șaormă și manele, ci în sensul că e o sinteză de folclor și îndeosebi de basm popular. Motive și personaje parcă scoase din cărțile de povești de cînd eram mici, dar „traduse" din cuvinte în gesturi și dans. Un urs păcălit de o vulpoaică dansînd într-o frenezie captivantă, ajutată și de o lumină în care o descifrezi mai mult din contururi. Mi-a mai rămas în minte și fața lui Vitalie Bantaș, care, deși pare bună de exemplu cînd vrei să demonstrezi că ne tragem din maimuță, ai impresia că dă un chip nou fiecărei fețe. Deși în general regizorul-coregraf reușește să păstreze o oarecare discreție a „popularului" din piesă, mai are și scăpări în care scenele se încarcă de un patetism specific și dă cîteodată ori în jocuri prea copilărești, ori în metafore mult prea alambicate.

Dacă ar fi trebuit să scriu această cronică într-un singur cuvînt, aș fi zis *drăguț,* pentru că, pînă la urmă, asta e: un joc drăguț cu zmei, Feți-Frumoși și Ilene Cosînzene.

Raul GHEBA

*** *Crazy stories in the city,* Teatrul Foarte Mic. R.: Arcadie Rusu. Cu: Oana Albu, Vitalie Bantaș, Avram Birău, Galina Bobeicu.**

show biz da' culți

Exces de Zelea (II)

● Nici nu visa Eugenia Vodă că, invitîndu-l pe Ion Cristoiu la emisiunea ei *Profesioniștii,* din 13 noiembrie 2010, va deveni celebră peste noapte. În respectiva emisiune, Cristoiu l-a descris pe Zelea Codreanu ca fiind un personaj fanatic, dar nu al ideilor legionare, el fiind de fapt „un fanatic al ideii de onoare, de demnitate". Pe deasupra mai era, așa crede Cristoiu, un „romantic", dar iată că „romantismul" lui Zelea Codreanu nu l-a împiedicat să-l asasineze în octombrie 1924 pe prefectul liberal al poliției din Iași, Constantin Manciu. De, există romantisme și romantisme… Imediat după emisiune, un grup de intelectuali a protestat împotriva Eugeniei Vodă, TVR a dat un comunicat, iar CNA a sancționat-o pe realizatoare. Cînd părea că lucrurile s-au stins de la sine, flacăra disputei a fost reaprinsă de un alt grup de zece intelectuali, care a sărit în apărarea acuzatei. Printre apărători se numără Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, fiica scriitorului Eugen Ionescu, Marie-France Ionesco, mai mulți regizori de marcă, Pintilie, Mungiu, Porumboiu, Puiu, Purcărete, dar și doi evrei cu un prestigiu bine consolidat în străinătate, regizorul David Esrig și profesorul Toma Pavel. Cu asemenea nume în spate, Eugenia Vodă poate fi mîndră că nu i-a închis gura lui Cristoiu. Iată o mică parte din pledoaria apărătorilor: „Pentru ce este ea acuzată? Pentru că nu a manifestat acea pioasă indignare, atît de dragă spiritului conformist. Or, nu acesta este rolul ei în formatul emisiunii. Rolul jurnalistului în genere este «de a scoate la iveală», iar nu de a practica cenzura «mironosiței virtuoase», spunîndu-ne dinainte ceea ce se cuvine să spunem, luîndu-ne dreptul de a gîndi și de a vorbi cu mintea și cu vocea noastră". Jumătatea de român imparțial din mine (maică-mea e româncă) înclină să le dea dreptate tuturor, mai puțin Eugeniei Vodă, care a avut proasta inspirație să-l invite pe Cristoiu în emisiunea ei. **(Șt. A.)**

Bucureştiul statuilor călătoare şi Ţeapa lui Ghilduş

● Capitala noastră se confruntă cu un fenomen mai rar în alte părți ale lumii: statuile plimbărețe. Un caz notoriu este cel al *Lupoaicei cu Romulus și Remus* (copie a monumentului *Lupa Capitolina* din Roma), care a urmat un traseu cu patru opriri, de la Arenele Romane, locul inițial, în Piața Sfîntul Gheorghe, apoi în Dorobanți și în Piața Romană, urmînd să se stabilească, măcar pentru o vreme, tot în zona Pieței Sfîntul Gheorghe. Și bustul lui Caragiale s-a plimbat prin București, poposind, o vreme în fața Teatrului Național. Acestea au fost „cazuri individuale", pentru că, în anul trecut, s-a înregistrat și migrația statuilor în grup, pe motive de parcare subterană. După cum, probabil, știți, toate statuile din fața Universității au fost duse de administrația Oprescu în Parcul Izvor, pentru a face loc lucrărilor la parcarea subterană de la Universitate. Promisiunea edilului este că acele statui vor reveni la locul lor după ce se va da în folosință noul obiectiv menit să decongestioneze circulația din zonă. Ceva mă face să nu privesc cu încredere promisiunea lui Sorin Oprescu. Se va găsi un motiv pentru care statuile de la Universitate să rămînă în Parcul Izvor. Ba că le stă bine acolo și se bucură de spațiu mai mult, ba că la Universitate ar fi prea grele ca să stea deasupra parcării. Vom trăi și vom vedea. Dar pentru că tot am ajuns aici, am și eu o propunere: să se facă o parcare numai sub statuia lui Ghilduș, aia cu cartoful tras în țeapă din Piața Revoluției, iar statuia să fie dusă și uitată într-un loc în care să nu schimonosească atît de tare fața Bucureștiului. **(I. T. M.)**

Amintiri din scriitorie

Scriitor în comunism (XLV)

Mai mulți cunoscuți mi-au reproșat că în ultimul episod de anul trecut nu am dus pînă la capăt povestea cu timbrele din colonii, dar, mai ales, povestea doamnei care ne vindea timbrele. Acea Evă cu craci lungi, care părea venită din altă lume. Habar n-am dacă venea din altă lume, dar bănuiesc că a plecat din lumea noastră comunistă în altă lume, nu cea despre care vorbesc popii, ci în aceea pe care o făcuse de căcat Marx. Toată vara anului 1957 am cumpărat timbre de la ea. Cum spuneam în episodul trecut, aveam un stoc bunicel și după ce am început școala m-am apucat să le vînd. Era ceva în mine care îmi spunea că nu voi ajunge niciodată un filatelist adevărat, plus că în sîngele meu dormeau doi bunici, ambii negustori. Bunicii ăștia, cel matern și cel patern, un bănățean și un armean, mă împingeau de la spate să fac ceea ce lor nu le reușise niciodată ca lumea, negustorie. Puteam eu să mă opun celor doi bătrîni pe care nu-i văzusem niciodată, dar care îmi dădeau ghes să nu mă culc pe o ureche și să fac ceea ce face orice om cu ceva minte în cap, negustorie? Nu puteam!

În definitiv, cumpărasem timbrele cu un leu bucata și mi-am dat seama că le pot vinde fără prea mare bătaie de cap cu un leu jumate. Asta însemna un cîștig de 50%, ceea ce ar fi făcut fericit orice negustor adevărat, așa că nu mai zic nimic despre puțoiul care eram pe vremea aia. Am pus banii cîștigați la bancă, adică la ciorap, așa cum făceau toți oamenii deștepți pe atunci. Nimeni nu avea încredere în comuniști și în instituțiile lor. De ce aș fi avut eu?

De-abia în primăvara anului 1958, după ce mi-am lichidat stocul, m-am dus din nou la Eva mea. Numai că ea nu mai era acolo. Mi-a deschis ușa un domn îmbrăcat într-un halat de mătase și mirosind a briantină și a tutun Virginia (mirosurile le știam de la tatăl lui Georgel, care își dădea cu briantină în cap și fuma țigări Virginia verzi). „O cauți, bănuiesc, pe Eva?“, m-a întrebat înaltul domn, îmbrăcat în halat de mătase verde gușter. Am dat din cap că da. „Intră, ți-a lăsat ceva!“ „Dar ea unde e?“ „S-a cărat!“ Am intrat și înaltul domn m-a condus în camera pe care o știam foarte bine și care era neschimbată. A umblat într-un scrin și a scos un plic pe care mi l-a întins: „Eva știa că o să vii și ți-a lăsat asta“. Am luat plicul bănuind ce e în el, am mulțumit și înaltul domn m-a condus la ieșire. Pe stradă era o lumină argintie, așa cum e numai primăvara devreme, și am început să plîng.

Ștefan AGOPIAN

ÎNAINTE DE A TRECE LA LUCRĂRILE ȘEDINȚEI DE GUVERN, O ÎNTREBARE PENTRU MINISTRUL DE INTERNE: CĂRUI POET ÎI APARȚINE VERSUL „LICEU, CIMITIR AL TINEREȚII MELE“?

Cronica pe lîngă teatre

Să fim penibili fără profesor

Se-nșală grav cine crede că teatrul e o distracție pentru elite! Poate că așa o fi prin alte țări mai spălate, prin Bosnia, Bulgaria sau Kîrgîzstan, dar la români teatrul e de toate felurile: și mai așa, și mai așa, pentru toate gusturile. Poți vedea piese de toată stima, dar și unele de toată jalea: evident, există public și pentru unele, și pentru altele, ca pe orice fel de piață. Spre nefericirea mea, am „izbutit“ să ajung și la reprezentații special gândite pentru prostime, de plâng și-acum pentru banii dați pe bilet. O să m-apuc cândva să fac și-un clasament, dar cred că pe primul loc se bat piesele doamnei Rodica Popescu Bitănescu: *Cinci femei de tranziție* o las pe altă dată, acum e vorba de *Încă-i bine!**.

Această „creație artistică“ (mă rog...) se numește piesă de teatru, dar asta numai pentru că n-avem în limbă un termen mai precis. E de fapt un fel de șuetă cu public, un fel de show TV gen *Familia Bundy*, transplantat pe scena Naționalului din București (sărmane oraș, cu ce-ai greșit?). Imposibil de explicat firul acțiunii, pe motiv că nu prea există; imposibil de povestit și altora poantele rostite de actori pe scenă, pe motiv că se pune lumea cu bătaia pe tine; imposibil de eutanasiat dobitocii din sală, care râd de se-nvinețesc la *poantele* alea, pe motiv că sunt prea mulți (vă surprinde oare faptul că piesa are succes și se joacă de trei ani încoace?!). Tot ceea ce poți face, asistând la *Încă-i bine!*, e să-ți faci o listuță cu oamenii pe care vrei să te răzbuni și nu știi cum: e simplu, le recomanzi piesa doamnei Bitănescu. Eventual și jocul actorilor, al lui Andrei Duban de exemplu, sau chiar al autoarei – dar după aia să ai mare grijă când traversezi pe zebră, că oamenii respectivi au să te treacă și ei pe propriile lor listuțe.

Mihai BUZEA

***Încă-i bine!*, de Rodica Popescu Bitănescu, la Teatrul Național București (TNB). Regia: Rodica Popescu Bitănescu. Cu: Rodica Popescu Bitănescu, Andrei Duban, Cezara Dafinescu…**

Cinem-a pîrît

Moarte de plictiseală la Veneția

Am ajuns la filmul ăsta* fiindcă un amic mi-a trimis *trailer*-ul, pe motiv că Johnny Depp seamănă puțin cu mine, într-o perioadă mai tristă a părului meu. Ba nu, mint puțin: în *trailer* apărea Angelina Jolie făcînd ce știe ea mai bine, adică fiind Angelina, și de fapt de-aia am fost la avanpremieră. *Bad idea!*

Pe scurt: Angelina e Elise, o misterioasă răvășitoare pe care o vînează toată lumea – de neînțeles, nu pentru ea însăși, ci pentru legătura ei amoroasă cu un hoț notoriu. Care a dispărut după ce a furat niște miliarde de la un gangster și n-a plătit statului britanic taxe de aproape alt miliard. Și bine fac toți că o urmăresc (Scotland Yard, mafioți, Interpol, Gendarmerie, Carabinieri) pentru că, iată, hoțul îi solicită fetei prezența la Veneția printr-o depeșă misterioasă. Conform instrucțiunilor, pe TGV-ul spre Veneția Elise agață un pîrlit de profesor american, Frank (Depp), și de-aici încep urmăriri și vrăjeli ca-n filme. Sau așa aș spune dacă ele chiar ar fi ca-n filme, dar nu e cazul.

Cred că ideea regizorului Florian Henckel von Donnersmarck (Oscar în 2007 pentru *Das Leben der Anderen)* a fost să facă un *romantic thriller*, un fel de tribut adus lui Hitchcock cu al său *To catch a thief*, ăla de-l cupla pe Cary Grant cu Grace Kelly într-un mare fel. Problema e că *Turistul* nu e nici romantic, nici thriller. Și nici film-tribut nu reușește să fie, că pentru asta îți trebuie ceva mai mult decît niște staruri. Iar scenariul are o notă Keyser-Sozeească un pic prea puternică pentru gustul meu. Nici nu-i de mirare: coscenarist este și Christopher McQuarrie. Da, cel care a scris *The usual suspects.* Și că tot vorbim de scenariu: singura salvare a unui film de genul ăsta, burdușit cu nume grele, dar cu partea fizică subțirică spre inexistentă, e chimia. Iar aici, noroc cu exagerata coloană sonoră a lui James Newton Howard (în genere, băiat bun, dar aici parcă ilustra muzical *Odiseea),* altfel nu m-aș fi prins că Depp și Jolie prezintă ceva interes unul pentru altul, în afară

de a face împreună act de prezență și a încasa banii. Pe bune, atîția scenariști premianți (mai e și ăla de-a scris *Gosford Park)* și nici măcar *o* replică memorabilă în tot filmul?

Un pic despre actori: Johnny Depp nu poate juca un om obișnuit. Nu poate. E un actor atît de spectaculos, încît să-l faci un banal prof de mate din Wisconsin în excursie prin Europa este mult prea puțin pentru el. Mai ales cînd îi pui în cap și-o frează dandy, circa 1875. Și cînd îl forțezi din scenariu să abereze: profu ăla de mate e chiar atît de prost încît să se lase „agățat“ de ravisanta Elise așa, fără o urmă de protest la adresa improbabilității crunte a gestului superbeței ăleia? Nici nu-i de mirare că americanii se plîng de sistemul lor educațional.

Pe de altă parte, Angelina Jolie, cum spuneam mai sus, nu face tot filmul decît să pozeze. Îi iese extraordinar, dar dacă vă place asta cumpărați un calendar. E mai ieftin.

Ce am reținut eu din film: musai să vizitez Veneția! Sau pe Jolie. Dacă-i mai dă și ei malacul ăla de Brad Pitt ceva de mîncare, că mai nou parcă o ține doar cu paie și apă.

Nic SÂRBU

***The Tourist,* SUA, 2010. R.: Florian Henckel von Donnersmarck. Cu: Angelina Jolie, Johnny Depp, Paul Betany, Rufus Sewell, Steven Berkoff, Timothy Dalton.**

Nutzi, spaima Constituții

Jurnal de Cotroceni

Se lucrează la un plan secret de stăvilire a concediilor maternale, a procreațiilor nesăbuite, care secătuiesc bugetul țării: astfel, o secție a Uzinei de armament de la Cugir va fi reprofilată pe producerea de sterilete, cărora, la B1 și TV 10, li se va face o reclamă pe măsură. Se estimează că în 2011 vom avea cea mai mare producție de sterilete pe cap de locuitor din UE. Cum sînt cu totul de acord cu măsura, m-am gîndit să scriu o odă. Iat-o:

ODĂ STERILETULUI ROMÂN

Bravi bărbați ai țării mele, blonde cu Elena-n frunte,
Mame cu amanți în brațe, inși cu pletele cărunte,
Auzit-ați voi de-un lucru, impecabil și discret,
Care-și face datoria? Este mîndrul sterilet!
Plecat-am nouă din Vaslui: cu steriletu' – zece
Și zău, nici una dintre noi n-avea simțirea rece.
La Paris, prin lupanare, ori la Roma, prin boschete
Datorită lui, drăguțu', am rămas cu toate fete.
Dragii mei, cînd toți din UE veți veni pe căi bătute
La cămin, unde romînca, așteptînd, suspină, f...te,
Tot poporul: rudă, frate, soră, mamă și părinte,
Ca la domni, cu sterilete vor ieși vouă-nainte!
Pas dar! Pas tot înainte! Timpul nou mereu zorește!
Steriletu' României precum steaua strălucește!
Mi-am văzut visul cu ochii, de-acum pot să f...t ferice!
Astăzi lumea ne cunoaște: *Român* zice, *Steril* zice!

(va urma)

Ars Amatoria

Cupon de abonare pe bune

Abonează-te la *Academia Cațavencu.* Beneficiezi de protecție optimă contra cazurilor de corupție, prostie politică sau virusare tabloidă. În plus, mai pui și ceva deoparte, la pușculiță:

❏ **3 luni: 24 RON** (economisești 6 lei față de prețul de copertă)
❏ **6 luni: 48 RON** (economisești 12 lei față de prețul de copertă)
❏ **12 luni: 99 RON** (economisești 28,50 lei față de prețul de copertă)

Nume _____ Prenume _____

Data nașterii _____ Ultima formă de învățământ absolvită _____

Ocupația _____ Funcția _____

Adresa la care dorești să primești abonamentul:

Str. _____ Nr. ____ Bloc ____ Sc. __ Et.____

Ap. ____ Localitate _____ Cod poștal/Sector _____

Județ _____

Telefon _____ E-mail _____

Te-ai hotărît și ai achitat suma de _____ lei, prin ❏ Ordin de plată ❏ Mandat poștal, în contul **SC CAȚAVENCU SA** (CUI RO 11285736, sediu social în str. Prof. David Emanuel nr. 9 bis sector 1, București), IBAN RO23 BRDE 450S V098 9360 4500 deschis la BRD GSG SMCC.
Trimite-ne dovada efectuării plății, împreună cu acest cupon completat, pe fax (021.311.40.75) sau prin e-mail (elena.teodorescu@gruprc.ro). Sau abonează-te direct pe shop.catavencu.ro.

Avem o țară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Noroc bum!

Marian Marius Molcuț, un copil de 12 ani din Suceava, este, probabil, cel mai norocos român din ultimele două săptămîni. Marius tocmai se juca cu noile petarde triple care s-au vîndut pe sub mînă în preajma Revelionului, cînd una dintre ele i-a explodat în mînă. Șansa a făcut ca petarda, fiind triplă, să aibă un comportament neașteptat. Prima explozie i-a desprins un deget, suflul celei de-a doua explozii i l-a lipit la loc, sterilizînd rana, iar a treia i-a uscat lacrimile. Minorul n-a mai avut nevoie de îngrijiri medicale.

Bogus operandi

20 de timpane și patru harpe au dispărut din incinta Filarmonicii din Tîrgu-Jiu chiar în noaptea de Revelion. Hoții au furat timpanele și harpele, le-au folosit toată noaptea, după care le-au abandonat, pline de coji de semințe, într-o pădure de la marginea orașului. „Acest *modus operandi* este foarte popular în rîndul conservatoriștilor veniți în vacanță“, a declarat purtătorul de cuvînt al Poliției. „Agenții noștri au găsit harpele acordate în modul mixolidian, lucru care oferă indicii valoroase.“

Pușcărie cu program prelungit

Ocupanții penitenciarului Vilioara s-au amețit atît de tare cu șampanie în timpul nopții de Revelion încît s-au culcat în primele celule care le-au ieșit în cale. Dimineața, paznicii s-au distrat găsind criminalii adormiți prin tot felul de cotloane, asta pentru că erau atît de amețiți încît au preferat să doarmă cît mai aproape de sufrageria în care au urmărit programul TV. „A trebuit să-i ducem în brațe la ei în camere, să-i îmbrăcăm în pijama și să-i învelim“, a declarat șeful paznicilor. „Vă imaginați ce fețe au făcut cînd s-au trezit a doua zi, la orele prînzului.“

Vinerea, după Crăciun

Minune la Vinerea. Un porc a început să plîngă exact înainte să fie tăiat, așa că stăpînul a stins lampa de sudură și i-a redat viața. Chiar dacă a fost cruțat, porcul încă mai are puseuri de isterie, trezindu-și stăpînul cu hohote nocturne de plîns. „Nu se calmează pînă cînd nu vin la el în coteț să îl mîngîi și să-l liniștesc. Dacă știam că o să mă scoale de patru ori pe noapte, îl făceam cîrnați. O să-i dau drumul înapoi în pădure“, ne-a mărturisit prietenul porcului.

Pico-migdale

Zăpada care a căzut în acest an în Iași are un miros pregnant de migdale. Mai multe gospodine au încercat să-și orneze și să-și însiropeze torturile cu un strat de 10 centimetri de zăpadă peste care au pudrat zahăr. Au încercat și cu esență de rom, dar aspectul general lăsa de dorit.

Cătălin MATEI

5 948381 007629 01

contraeditorial

Brucane, tu să fii sănătos!

Din decembrie anul trecut mă tot gîndesc, cu duioșie, la Silviu Brucan. Poate vi-l amintiți ca analist politic săptămînal la PRO TV sau, dacă memoria nu vi s-a începoșat de tot, poate vi-l amintiți drept bătrînelul acela arogant care emitea sentințe în 1990. Să vă reamintesc: românii sunt 80% proști, românii vor avea nevoie de 20 de ani pentru a deprinde democrația etc. Pentru ce a făcut înainte de 1989 a fost deja condamnat la grămadă de către curajosul președinte Traian Băsescu, atunci cînd acesta a anatemizat comunismul. Pentru declarațiile făcute în 1990, ca membru al Consiliului Frontului Salvării Naționale, a fost condamnat pe loc, în piața publică, de către toți intelectualii națiunii care se simțeau, probabil, incluși în acel procent monstruos de 80%.

Spuneam că mă încearcă duioșia, atunci cînd mă gîndesc la Brucan, pentru că n-a fost altceva decît un moș naiv și optimist. Au trecut 21 de ani și românii n-au deprins democrația. Oricum, nu pe cea la care se gîndea prezicătorul. Adică au învățat că se pot organiza alegeri din cînd în cînd, la intervale regulate, că alegătorii pot fi cumpărați cu două-trei brichete chinezești, o găleată vopsită și două pungi de făină. Alegătorii se bucură că, în numele democrației, primesc niște cadouri din patru în patru ani, și cam asta e tot.

În acte, democrația românească are 21 de anișori. Legal, deja poate fi primită să bea și prin barurile din SUA. Adică suntem și noi cu acte în regulă la masa licuriciului ăluia mare, masă pe sub care prestează deja președintele nostru, conform propriei declarații, de ani buni de zile. Dar, în ciuda vârstei, încă ni se mai cer actele de identitate cînd vrem să ne întindem la o băută mai hotărâtă cu marii consumatori ai Europei. Pur și simplu se pare că n-avem față de democrați ieșiți din adolescență. Nici cînd arătăm hârtiile nu prea suntem luați în serios, știut fiind că în această parte de lume nu ești sigur că ai dat peste un act valabil sau peste un fals reușit.

Deși este absolut nedrept, pentru că adevărații falsificatori au plecat deja, de prin 2007, încotro au văzut cu ochii. Suntem atât de leneși încât nici măcar nu mai falsificăm nimic, mulțumindu-ne să mimăm. Cînd vine vorba de democrație, nici nu scoate omul bine votul din pantaloni, că sistemul își crăcănează urnele și începe să geamă a plăcere. La așa prostire în față, nici nu mai contează ulterior că noi suntem albi, democrația e albă, iar rodul iubirii noastre de o clipă iese mulatru. Toți suntem mulțumiți că ne-am mimat cu succes îndatoririle și atât.

Așa că, Brucane, sper că ți-e bine acolo unde ai tăiat-o în 2006, fără să mai aștepți să vezi dacă ți se împlinește profeția. Cred că, în principal, te-ai temut să nu ajungi nemuritor până când ar fi deprins românii democrația. Deși n-ai fi avut o eternitate chiar nefericită, pentru că de pensia ta de nomenclaturist nu s-ar fi atins nimeni.

Patrick André de HILLERIN

Săptămîna românilor

Unde merge alcoolemia, merge și suta!

➽ Bună ziua și la mulți ani! A fost și soare, au fost și ploi, a mai trecut un an prin noi, dar important este că am scăpat cu bineeee… Mă rog, unii dintre noi. Nici nu plecaseră bine băieții cu „Plugușorul“ pe la casele lor, că a început chiolhanul cu ocazia Nașterii Domnului și s-au înroșit telefoanele la Salvare. La Serviciul de Ambulanță al Municipiului București s-au înregistrat în zilele de Crăciun aproximativ 1.800 de apeluri, iar la Iași s-a stabilit și un nou record național de alcoolemie: șase la mie. Dar-ar Dumnezeu să ne crească la fel de mult și economia!

➽ Ați purtat chiloți roșii de Revelion, ați umblat cu un kil de mărunțiș în buzunar și ați mîncat fursecuri în formă de „bănuți“? Nu? Atunci, 2011 o să fie un an de rahat! Da? Atunci, tot de rahat o să vă meargă. Nu poate aduce o pereche de chiloți atîta noroc cît ghinion pot s-aducă Băsescu și Boc.

➽ Vrăjitoarele, manechinele, astrologii și îmbălsămătorii au, începînd cu primele zile ale anului curent, meserii oficial recunoscute de nomenclator. Adevărul e că era și cazul. Mîinepoimîine, o să fie nevoie de unii dintre acești profesioniști. Păi, cine o s-o îmbălsămeze pe biata noastră Românie, după ce-o da colțul? Elena Udrea, care sigur se pricepe și la asta, n-o să poată face singură toată treaba.

➽ Legat de cum va fi și ce va fi în 2011, premierul Boc a declarat că „După vreme rea, vine și vremea bună“. Asta înseamnă, presupunem, că, după zăpezile astea, o să iasă soarele și o să vină primăvara. Și că Romica Jurcă și Busu, care ne spun și ei același lucru în fiecare an, sînt cel puțin la fel de calificați ca Boc pentru postul de premier.

➽ Mai explicită decît meteorologii Busu și Boc este Elena Udrea: „Am speranța și convingerea că 2011 va fi mult mai bun pentru toți românii. Va fi anul în care vom ieși din criza economică“. Finețea specifică statutului de „lady“ o împiedică însă pe doamna ministru să ne spună și cum se cheamă chestia moale în care vom intra pînă la brîu, odată ieșiți din criza economică.

Pe unde ajunserăm, frățicule? La Szekesfehervar? Hai, că mai avem puțin pînă la Nădlac! O să-i colindăm pe românii noștri, pe domnul Gigi Becali, că nu degeaba ne-au iespulzat.

Cetățenii români se întorc în țară cu capra, după ce au colindat toată Spania cu tradiționala metodă Maradona, actuală Messi

➽ Și doamna Boc cea tînără, soția premierului, a deschis gura la început de an, ca să ne spună că a stat acasă doi ani cu fiica cea mare și unul cu fiica cea mică. Și că fiecare mamă e în măsură să hotărască cît stă cu copilul. Corect, cu o singură excepție: doamna Boc cea bătrînă, mama premierului. Dînsa trebuia să ne întrebe și pe noi, poporul, cît să stea acasă cu Emil. I-am fi cerut să stea cel puțin 50-60 de ani.

Cronică a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Cum s-a găsit piatra filozofală pentru călcîie

➽ Ca să evite balamucul din Valea Prahovei, președintele s-a-ntors de la Revelion cu elicopterul. Vestea bună e că nu s-a ciocnit în aer de elicopterul Elenei Udrea, plecată pînă la coafor, să-și pună părul pe moațe, pînă la cizmar, să-și schimbe niște flecuri, și pînă-n piață, să ia o legătură de pătrunjel pentru salata de boeuf.

➽ Un studiu arată că, iarna, copiii mănîncă mai puțin, din motive pe care nu ne-am mai deranjat să le citim, pentru că nu ne interesează. Important e că mănîncă mai puțin!!! Uraaa!! Ce ne-ar interesa ar fi un studiu care să ne învețe cum să-i facem să mănînce mai puțin și vara.

➽ 500 de femei din mediul rural vor deveni, în 2011, manichiuriste și pedichiuriste, ca urmare a absolvirii unor cursuri de calificare finanțate de UE. Întrebarea e însă unde vor profesa. Mamaie, de exemplu, le-ar vrea tot în mediul rural, că nu prea mai poate singură să se frece cu piatra ponce și să-și dea cu ojă.

➽ Marți dimineață a avut loc o eclipsă parțială de Soare. Vestea bună e că, după ce s-a ascuns în proporție de 70-80%, Soarele nu ne-a cerut bani ca să reapară.

Străbuna Vestire